DEVRİMCİ İŞÇİ

Sayı 8 Mart/Nisan 1980 1,- DM

Gün Mücadele Günü

Kızıldere'de Tariş'te Kars'ta Çukobirlik'te

TÜM YURTTA ve YURTDIŞINDA

DİRENDİK
DİRENİYORUZ
DİRENECEĞİZ

İşten Çıkarılmalarla İlgili Kanun

İŞTEN ÇIKARILMALARIN DEĞİŞİK ŞEKİLLERİ

Her şeyden önce: İşten çıkarılma durumunda itiraz edilmek isteniyorsa, işveren tarafından verilen kağıtların kabul edilmemesi.

Böyle bir durumda verilen çıkışın işçi tarafından da kabul edildiği anlamına gelebilir. Tüm bunlardan dolayıda anlamadığımız kağıtları imzalamamak gerekir.

İşten çıkarmayla ilgili kanunda, çıkış verilmeden, önce haber vermek zorunluğu 3 madde ile belirtilir.

1) 18 Yaşında büyük olma zorunluğu

2) En az 6 ay bir firmadan çalışmış olması zorunluğu

3) Firmanın en az 5 işçisi olması zorunluğu
ZAMAN TANIYARAK ÇIKIŞ VERME

Önceden haberli (kanunen) çıkış verebilmek için işveren yeterli sebeb göstermek zorundadır.

ÇIKIŞ VERİLME SEBEBLERİ üç maddede toplanır.

1) İşçinin sıhhı durumu

2) İşçinin davranışları

3) İşyerlerinin şartları

İşcinin sıhhı durumunda kastedilen genel olarak bedenen veya kafaca olan yetersizlik anlaşılır, Örneğin belirli bir işi yapmakta çok beceriksiz olunması veyâ da yapılacak iş için gerekli bilgiye sahip olunmaması veya da çok gerekli olduğu halde yeterli almanca bilinmiyorsa.

Ama tüm yukarda sayılanlar hemen çıkış vermek için yeterli sebeb değildir. İşveren işçiye işyerinde başka bir iş yeri bulmak için gayret göstermelidir. Normal olarak, Hasta olma durumları çıkış için neden olmaması gerektiği halde son zamanlarda sık sık hasta olan işçiye çıkış verilmektedir. Böylesi bir durumda işverenin şunları ispatlaması gerekir: Hasta olan işcinin rahatsızlığı nedeniyle çalışamaz, işini yapamaz durumda olduğunu, veyada bir kişinin yapacağı iş için iki kişi çalıştırdığını ispatlamak zorundadır.

ÇIKIŞ NEDENİNİN 2. Maddesi olan "işçinin davranışları" , işçinin iş sözleşmesiyle yükümlendiği görevleri yerine getirmemesi anlamına gelir ki, bunlar pek çok şeyi içerir. Örneğin: İşcinin çok sık işe geç gelmesi kötü çalışması arkadaşlarıyla veya ustalarıyla sık sık kavga etmesi ve buna benzer vb. kanun bu gibi suçlamaları isbat etmesini şart koşuyor "İş yeri şartları" çıkışlarda sık sık neden olarak gösterilmektedir. Bunlar iş yerinde siparişlerin azalması meta satışların zorlaması işyerinin makinalar takılarak modernleştirilmesi veyada iş yerindeki bazı kısımların kapatılması vb. nedenlerdir.

Ayrıca tüm yukarda sayılanlar işçi çıkarmakta sebep olarak gösteriliyorsa işveren tarafından ispatlanması zorunludur. Yukarda anlatılan durumda hangi işçinin veya işçilerin işten atılacağına karar verme hakkı firmanındır. Bu durumda Firmanın çok zor durumda kalacak işçiyi önce işten atmaması gerekmektedir. Yani işten atılacak işçilerin yaş durumları medeni halleri kaç tane çocukları olduğu ve durumları göz önüne alınması gerekmektedir. Örneğin çocuklu, yaşlı bir işçinin yerine genç ve bekar bir işçinin işten atılmaması gerekmektedir. Ayrıca tüm bu hususlarda işçi temsilcisinin onayı alınması zorunludur. İşçi temsilcisinin böylesi bir durumda karar vermesi kolay değildir. Mahkemede falan veya filan kişinin işten atılmaması gerektiğini savunurken onun yerine işçi arkadaşlar arasından mutlaka falan veya filan kişiyi atlatmak üzere aday göstermesi şarttır.

İŞÇİ TEMSİLCİSİNİN İŞTEN ÇIKARILMALARDAKİ ROLÜ

Her işten çıkarmada işveren, neden işten çıkarmak istediğini işçi temsilcisine haber vermek zorundadır. İşveren bu hususta işçi temsilcisinin fikrini dinlemek zorundadır.

Çıkış, ancak işci temsilcisi bu hussutaki fikrini belirttikten sonra geçerlidir. (Bu menfi veya müsbet olabilir.) Bir hafta içinde işçi temsilcisi fikrini belirtememişse kanunen tastik etmiş olarak kabul edilir.

Eğer işveren, işçi temsilcine haber vermeden çıkış vermişse bu kanunen geçersizdir.

Şayet işçi temsilcisi "Çıkış"a karşı ise veto edebilir. İşçi tesmilcisi itirazını aşağıdaki sebebleri öne surerek yapabilir.

1- Kapitalistin, işten çıkarırken işçinin sosyal durumunu dikkate almadığını belirterek

2- İşten çıkarılacak işçinin işyerinde başka bir bölümde çalıştırılmasının mümkün olduğunu söyleyerek.

Eğer işçi tesmilcisi çıkışa itiraz etmişse, işçiye çıkışını bilrdiren mektubunu gönderirken işçi temsilcisinin itiraz mektubunu da beraber göndermek zorundadır. Bu durumda çıkışı verilen işçi çıkısını protesto etmek için mahkemeye giderse, mahkeme sona erene kadar iş yerinde çalışma hakkına sahiptir. Firma çalıştırmayı kabul etmezse, kanunen haksızdır. İşçi zorlayabilir geçici olarak işçi temsilcisi itiraz etmemişise de işçi mahkemeye gidebilir. (Aşağıda anlatılmaktadır.) Ama mahkeme süresince işyerinde kalmakta israr edemez, zaman tanımadan süresiz çıkış verilebilir.

İşveren, işçiye çok önemli bir neden olduğu takdirde önceden haber vermeden kanuni zamanı tanımadan (fristlos) çıkışı verebilir. Nedir bu önemli sebeb? Bu kanunen tam olarak hiç bir yerde belirtilmemiştir. (Kasıtlı olarak kulanılabilir) Bu önemli sebeb şunlar olabilir. Hırsızlık, işyerinde içki içilmesi ve benzeri gibi. Ani çıkış vermelerinde yukardaki nedenlerden biri veya işyeri talimathamesindeki herhangi bir kurala uyulmadığı gerekçesi yeterli değildir. Ayrıca neden gösterilen olayın ayrıntıları üzerinde açıklama yapılması zorunludur. (İşveren tarafından)

3- İşveren, bir işçiye zaman tanımadan çıkış verecekse, örneğin çok kötü çalıştığından veya az çalıştığından dolayı, çıkış vermeden önce işçiye yazılı bir ihtar göndermek zorundadır. Mühlet vermeden yapılan bir çıkışın sebebi, çok ivedi olmak zorundadır. Çıkışa neden olarak gösterilecek olayın 15 günden daha eski olmaması gerekir. ÖRNEĞİN: Alkollu olarak İşyerine gelmek veya işyerinde alkol içmek sebeb olarak gösteriliyorsa çıkışın olay takip eden 14 gün içinde verilmesi gerekir. Bundan daha fazla zaman geçmişse çıkış geçersizdir. Özel durum: Çıkışı gerektirecek 1'den fazla sebebin bulunduğu durumlarda, işçi bir defadan fazla sarhoş olarak yakalanmışsa ve Firma: Artık yeter! diyecek duruma gelmişse, işçinin en son sarhoş olmasının üzerinden en geç 14 gün geçmesi lazımdır. 16 gün olduğu taktirde çıkış yine geçersizdir. (Aynı durumlar sürekli geç gelindiği ve buna benzer durumlar için de söz konusudur) Mühlet verilmeden çıkışverildiği durumlarda işçi mahkemeye gittiği taktirde, işverenin çıkış sebebi olarak gösterdiği nedenlerden başkalarınında diğerinin üzerine eklemeye hakkı yoktur. Aksi taktirde o ekli sebeblerden dolayı işçiye çıkış verilmesi gerekirdi. Böylesi durumlarda işveren mahkemede gösterdiği çıkış nedenini diğer sebebler eklemeden etraflıca anlatabilir. Mühletsiz çıkışlarda da işçi temsilsisinin haberdar edilmesi zorunludur. Ne yazık ki işçi tesmilcisinin böylesi durumlarda çoğunlukla işçinin lehine yapabileceği pek bir şey yoktur.

İŞ MAHKEMELERİ

Eğer çıkışa itiraz etmek için iş mahkemesine gidilmek istenirse, kişinin yanına bir Alman arkadaşını alması, en iyisi, işçi temsilcisi veya sendika temsilcisini beraber götürmesi doğru olur.
Çıkıştan sonra mahkemeye bizzat veya mektupla başvuru, çıkışın verildiği tarihten itibaren 3 hafta içinde yapılmaldır.
Mahkemeye müracaat edildiğinde, çıkışa itiraz, ayrıca da işe devam etmek için dava açılmalıdır. İkisi birbirinden ayrı konulardır. Sadece çıkışa itiraz için dava açıldığında, kişi taktirde bir parça tazminat alsa bile neticede işsizdir. İşe devam etmek için firmaya bu isteği belirten bir mektup yazılması zorunludur. İş mahkemelerinde kazanma sansı kötü değildir. Fakat mahkeme çok uzun sürmektedir. Özellikle son zamanlardaki ekonomik krizden dolayı işsizliğin artmış olması, mahkemlerdeki davaları da artırmıştır.

Tüm bu nedenlerden dolayı mahkemeye müracat edildiğinde uzun süreler beklemek gerekmektedir. Her şeye rağmen bu hakkın kulanılması yerinde bir davranıştır.

Çocuk Parasından Sonra Bir Eşitsizlik Daha: Vergi İadesi

1979 yılına ait vergi kartlarımızı alınca yine vergi iade kağıtlarını dolduracak arkadaş veya tanışları arıyacağız. Müracat formülleri durmadan değiştiğinden ve bazı konularda yenilikler getirildiğinden birçok Alman vatandaşı dahi vergi denkleştirmesini tek başlarına yapacak durumda değiller. Aslında bütün mesele doğru harf ve rakamları doğru yerlere yazmaktan ibaret. Bunun haricinde falan adam iyi doldurur, filan adam bu işi iyi bilmiyor diye bir yorumda bulunmak doğru değildir. Formüller vergi dairelerine iletildikten sonra ilgili memur belirtilen masrafları kabul ederse iyi para gelir; fakat bu masraflara bir kalem çekerse o zaman daha az para gelir.
Çıkarlarını düşünen bazı "tercüman" vatandaşlarımız kullandıkları hesap makinaları ile poz atıp ne kadar para geleceğini söyleyecek kadar işin erbabı olduklarını belirtirler, fakat yabancılara uygulanan haksızlıklardan ne bahsederler ne de belki haberlçri vardır. Son yıllarda gittikçe daha az vergi iadesi alan arkadaşların şaşırmamaları gerekir: Alman devleti yabancılara hak ettikleri vergi iadelerini vermemek için yeni yeni kararlar almaktadır.

Yabancılara uygulanan kısıtlamalar nelerdir?

Daha 1975 yılında yabancılara uygulanacak önemli bir eşitsizliği içeren karar Frankfurt Yüksek Maliye Müdürlüğü'nce bütün Almanya için geçerli olmak üzere alındı. Bu karara göre Federal Almanya dışındaki bir akrabaya yapılan mali yardım yasaların öngördüğü miktar kadar değil, net kazancın %5'i ile %30'u arasındaki bir oranda kabul edilecekti. Öyle bir kararın esas amacı bakım masraflarını sıfıra düşürecek kadar kısıtlamak idi. Bu karar gerçi yürürlüğe girmedi, ama bütün yabancılara yaptıkları bakım masraflarını belgeleme zorunluğu en ince noktasına kadar ulaştırıldı. (tefferuatlı muhtaçlık belgesi, yılda en az üç defa havale yapılmış olması mecburiyeti, havale makbuzları)

İki yıl sonra, 2.9. ve 6.9. 1977 tarihlerindeki kararlar ile Federal Maliye Mahkemesi iki yıl içinde Almanya'ya getirilmeyen eşler için "çift ev geçindirme masraflarını" vergi denkleştirmelerinde kabul etmek istemiyordu. Ancak Köln Yüksek Maliye Müdürlüğü bu süreyi 10 yıl olarak belirledi. (23. 2. 1977 tarihli karar) Federal Maliye Bakanlığı ise bu süreyi 5 yıl olarak kabullendirmek istiyordu. Konu birçok çelişkilere yol açtığı için bir yıl sonra yürürlükten kaldırıldı. Ancak şunu önemle belirtmek gerekirki, durumdan etkilenen birçok arkadaş o yılki vergi denkleştirme kanununa itiraz etmeseydi uygulama halen yürürlükte olacaktı.

Yabancılara vergi denkleştirmesinde en az miktarı iade etmek için devlet "baba" denemelerinden vazgeçmiş değil elbette. En son karar 26. 10. 1979 tarihinde Bonn'daki Federal Maliye Bakanlığınca alındı. Konu gene bakım masrafları ile ilgili olarak iki değişik karar halinde aşağıdaki şekilde belirtildi:

1. Karar No. : İV B 5 — S 2285-265/79

Federal Maliye Mahkemesi'nce 22.6.1979 tarihinde alınan karar gereğince bundan sonra Almanya dışında bulunan ve dolayısıyla vergiye tabii tutulmayan eşlere gönderilen paralar bakım masrafı olarak kabul olunmayacaktır.

2. Karar No. : İV B 6 — S 2365- 85/79

Diğer akrabalara gönderilen paralarda sözkonusu devletin geçim şartlarına göre Almanya içinde esas olarak alınan yardım sınırı bazı ülkeler için tam, başkaları için 2/3, üçüncü bir grup için de 1/3 olarak kabul edilecektir. Türkiye'nin hangi gurupta yer aldığını tahmin edersiniz herhalde...

GURUP 1	GURUP 2	GURUP 3
(tam)	(2/3)	(1/3)
Avustralya	İsrail	Mısır
Belçika	Yunanistan	Bulgaristan
İtalya	Yugoslavya	Kore
A.B.D	Portekiz	Pakistan
.	İspanya	Türkiye
.	.	.

İlk karar 1.1. 1980 tarihinden itibaren yürürlüğe giriyor, fakat diğer akrabalara 1979 yılı içinde gönderilen paralar için yapılan kısıtlama 1979 yılı için geçerli. Üstelik de eğer akrabalar eş ve çocuklar ile birlikte oturuyorlar ise, gönderilen paralar kişi başına bölünüp, çocuklara düşen kısım, en az alınan çocuk parası miktarında bakım masraflarından çıkartılacaktır. Kararın genel değerlendirmesini yapmadan kısa bir açıklayıcı örnek verelim.

Ahmet'in eşi ve üç çocuğu Türkiye'dedir. Aynı evde oturan anne ve babasına da bakmaktadır. Üç ayrı makbuz ile yılda 12.000 mark gönderdiğini ibraz etmiştir. Evde 6 kişi olduğuna göre kişi başına 2000 mark düşmektedir. Çocukların hissesine düşen 6000 mark masraf olarak zaten geçerli olmuyor. Diğer üç kişi için ise (hanım için yalnız 1979 yılı geçerli) ikişer bin mark gönderilmesine rağmen, Almanya için geçerli 3.600 marklık en yüksek bakım masrafının 1/3'i olan 1.200 mark kabul edildiğinden toplam 3.600 mark Ahmet arkadaşın yaptığı bakım masrafı olarak kabul edilecektir.

Gösterdiğimiz bu örnek bundan evvelki uygulama ile karşılaştırılınca Ahmet arkadaş bu yıl vergi denkleştirilmesinden 500 mark daha az alacaktır. Şöyleki bu durum beyannameyi dolduran kişinin hatasından değil yürürlüğe giren yeni kararların etkisindendir. Bize düşen görev bu çeşit kararlara karşı suskun kalmamaktır. Kişisel olarak yapılacak itirazların yanısıra örgütlerin bulunduğu bölgelerde daha büyük eylemlere geçmek şarttır.

VERGİ İADESİ HAKKIMIZI ne DEVLET "babaya" ne de TERCÜMAN "beylere" SATALIM.

ÇOCUK PARALARININ KESİLMESİNE HAYIR MİTİNGİ

19 Nisan Cumartesi

Saat 12 BONN

ADRES:

BEUELER RHEINUFER (KENNEDYBRÜCKE)

MİTİNGE KATILAN TÜRKİYELİ ÖRGÜTLER:

HDF, FİDEF, DEVRİMCİ İŞÇİ

MUHTIRA-BASKI YASALARI-AMERİKAN ÜSLERİ
ve
DEVRİMCİ MÜCADELE

İçinde Türkiye'nin de bulunduğu bir kısım Ortadoğu ülkesindeki iç-politik gelişmeler ve mücadeleler giderek artan bir şekilde, bütün bölgedeki gelişmelerle daha iç-içe bir şekilde ele alınması gereken bir konuma girmektedir.

İran devriminin –sıkça işaret edildiği gibi– ABD'nin Ortadoğu'daki egemenlik sistemini köklerinden sarsmasından sonra, bölgedeki gelişmeler birdenbire hızlı bir tırmanış göstermeye başlamıştır. İran'daki son olaylar, elçilik baskını, bir ABD müdahalesi ihtimali konuları dünyayı meşgul etmekteyken, *"Afganistan olayı"* patlamıştır. Bölgedeki kendi egemenlik alanlarını koruma tedbirleri peşindeki ABD'nin –uzunca bir süredir Sovyetler'le "iyi ilişkiler" içindeki– Afganistan'daki girişimleri karşısında Sovyetler'in Afganistan'ı (işleri bitince geri çekilmek üzere!) işgal etmesi, Ortadoğu'daki dengelerin hangi kritik noktaya ulaştığının bir kesin göstergesi olarak görülmelidir.

Öte yandan, ABD emperyalizminin hakimiyeti altındaki bir ülke olan Türkiye'de (Ortadoğu'daki gelişmelere işaret ederek savaş hazırlığından sözeden bir muhtıranın gürültü-patırtısı arasında!) Türk-Amerikan Savunma İşbirliği anlaşması, kaşla göz arasında halledilivermiştir. Türkiye'ye karşı uzunca süredir uygulanan "askeri ambargo"nun da fiili olarak tamamen sona erdiği, "askeri yardım"ların başladığı ifade edilmektedir. Komutanların Demirel'e verdiği ikinci mektupta sözü edilen askeri malzeme ve yedek parça ihtiyaçlarının süratle karşılanacağı bildirilmiştir. Bütün bunlar, elbette ki bir yandan ABD'nin kendi egemenliği altındaki ülkelerdeki konumunu güçlendirme ihtiyacının bir sonucu (ya da kanıtı) olduğu gibi, aynı zamanda ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki muhtemel gelişmeler karşısında *Türkiye'ye ne gibi bir rol atfettiğini* de tartışmasız bir açıklıkla ortaya koymaktadır.

Devrimci Yol'da, öteden beri ABD'nin Türkiye'ye atfettiği bu rolün, en iyi bir şekilde ancak bir Amerikancı-açık faşist diktatörlük tarafından yerine getirilebileceğine defalarca işaret edilmiş, Ortadoğu bütünlüğü içindeki gelişmeler hızlandıkça, ABD'nin Türkiye'deki politik gelişmelere bu yönde müdahalelere başvurmasının kaçınılmaz bir şey olduğuna değinilmiştir.

25 Mayıs 1979 tarihinde çıkan Devrimci Yol'da, bu konuda şunlar yazılıdır:

"Konuya bu, (Türkiye-ABD ilişkileri) açısından yaklaşıldığında, hemen görülebilen şey, ABD'nin bölgedeki egemenlik ilişkilerini koruyup sürdürmek için uygulayacağı politikalarının yürütülüşünde Türkiye'ye daha çok "gereksinme" duyacağıdır. Ortadoğu'daki mücadeleler derinleştikçe ve ABD'nin açmazları derinleştikçe Türkiye'nin devlet politikası olarak daha doğrudan bir tarzda ABD politikalarına araçlık etmesi, ABD açısından daha çok gerekli hale gelebilecektir... ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarının Türkiye'nin kendisine doğrudan ve açıktan bir tavır izlemesine gereksinme duyduğu andan itibaren, ABD'nin Türkiye'de, bu iş için en elverişli bir çözüm olan askeri bir faşist diktatörlük oluşturmaya yönelmesi herhalde ihtimal dışı bir gelişme sayılmamalıdır... Faşizmin açık-gizli, resmi-sivil, tüm güçleri (ise) Türkiye'nin geleneksel-resmi Amerikancı politikalarından yana açık tavır koymuşlardır. (Devrimci Yol S. 28, s. 8, "Ortadoğu'da ABD politikaları" başlıklı yazı).

*

Daha ilk andan itibaren muhtıra ile, hiç değilse kısa vadede bir askeri idareye geçilmesinin amaçlanmadığı ortada idi. Bu, ilk anda yaratılan gürültü-patırtı ile istenilen etki ve sonuçlar elde edildikten sonraki "demokratikleştirme operasyonları"(!) ile iyice açığa çıktı! Demirel, *"kendisine bağlı olan komutanları çağırarak"* dertlerini dinledi(!) ve ordunun *savaşa hazırlanmasından* sorumlu bir başbakan olarak, TV'de son derece "demokratik bir manzara" canlandırdı(!)Oyunun birinci perdesi de böylece tamamlandı ve muhtıra patırtılarının yerini bu kez "savaş tamtamları" almaya başladı. Bu yazının yazıldığı sıralarda da, bazı çevrelerden özellikle bir savaş hazırlığı havası estirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Bu tartışmaların önümüzdeki günlerde de sürdürüleceği anlaşılmaktadır.

Olup biten olayların tozu-dumanı arasında görülebilen şey şudur, Egemen sınıfların politik plandaki açmazları, içerde ve dışardaki gelişmeler karşısında iyice derinleşmektedir. Kuşkusuz ki gelişmelerin, egemen sınıfların ve emperyalizmin çıkarları açısından inceden inceye hesaplanmış (ve sonu mutlaka bir askeri diktatörlükle sonuçlanacak!) bir plan dahilinde cereyan etmekte olduğunu düşünmek saçmalıktır. Zaten gelişmeler öylesine derin ve kökten altüst oluşlarla doludur ki hiç bir "tanrı"nın gücü, bu gelişmeleri bir plana uydurmaya yetmez.

Ama emperyalizmin ve egemen sınıfların genel çıkarları açısından bakıldığında, onların önlerindeki seçeneklerin gittikçe daraldığı da bir gerçektir. Ecevit eliyle bir "CHP-AP" koalisyonu öne sürülürken, bugün için gerçekleşme şansı görülmese bile, "sondan bir önce" başvurabilecekleri bir seçenek için, bir açık kapı oluşturmaya çalışılmaktadır.

*

Muhtıranın tartışma konusu edilen birçok yanı vardır. Ama bir de hiç tartışma konusu edilmeyen (tartışmasız) bir başka yönü daha vardır ki, bu, onun *emekçi halklarımıza karşı* olan muhtevasına aittir.

Egemen sınıfların açmazları derinleştikçe saldırganlaşmaları olağandır. Nitekim *"seri operasyonlarla sıkıyönetimin görevlerini başarıyla tamamlayarak ordunun asli görevine dönmesi gereği"* ifade edilirken, Devrimci Hareketin asıl hedef olarak belirlendiği görmezden gelinmemelidir. Ve her türlü tertip ve saldırıya karşı hazır olunmalıdır.

Emekçi halklarımızın en ağır koşullar altında yaşadığı ve "Ana Muhalefet Partisi" başkanı Ecevit'in, hükümete karşı muhalefet yürütmediklerini açıkça söylediği ve de baskı yasaları ile, Amerika'ya kölelik anlaşmalarını desteklediği bir ortamda, Devrimcilere düşen görevler ortadadır. En geniş halk kesimlerinin muhalefetini güçlü bir direniş hareketinin etrafında birleştirecek bir mücadele çizgisi kararlılıkla sürdürülmelidir. Direniş mücadelelerinin bütün yurt çapında yaygınlaştırılmasının koşulları vardır. Ücretleri kısıtlanmak (hatta dondurulmak) istenecek, her türlü örgütlenme ve mücadele hakları ellerinden alınacak, sürgünlere-kıyımlara uğratılacak milyonlarca emekçinin devrimci mücadeleleri ile her fabrika, her okul, her işyeri oligarşinin her türlü saldırısını püskürtebilecek birer direniş kalesi haline dönüştürülecektir.

DEVRİMCİ YOL

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

Demirel hükümeti, tüm halka karşı iktisadi ve politik bir savaş açmış durumda. Tekellerin doymak bilmez kar ve soygun hırslarının önündeki tüm ekonomik engeller teker teker ortadan kaldırılıyor. Bu denli yoğun iktisadi baskı kaçınılmaz toplumsal tepkileri de beraberinde getiriyor. İstanbul'da esnaf dükkan açmıyor, halk ulaşım araçlarına para ödemiyor, Ankara'da büyük mağazalarda alış veriş yapanlar hesap ödemiyorlar. Bu doğal ve yaşama hakkından doğan tepkiler giderek daha bilinçli ve örgütlü biçimlere bürünüyor. Bu tepkilerin bastırılması gerekiyor. İşte bu noktada, bu iktisadi baskıyı tamamlayan politik baskı ve saldırılar gündeme getiriliyor.

III. MC hükümeti düzenin mevcut tüm baskı araçlarıyla yoğun bir savaş açmış durumda. Sivil faşist terör yerini devletin resmi terörüne bırakmış durumda. Yeni yeni baskı yasaları, CHP'nin ilerde yeniden iktidar olma ümitleriyle desteklemesiyle, birlik ve beraberlik içinde çıkartılıyor. Oligarşinin tüm kesimleri halka karşı açılmış bır yoğun saldırı savaşında birleşiyorlar. Sıkıyönetim komutanları "ilan edilmemiş iç savaş" tan bahsediyorlar. Sahibini bulamayan komutanlar muhturasından, iş adamlarına kadar herkes bu şiddet'in alabildiğine halk güçlerini yoketmeye hedeflediğini açıkça belirtiyorlar.

Türkiyenin yoksul halkları önünde çok önemli temel bir sorun var artık; var olma kavgası, yaşama, ayakta kalma kavgası ... Bunun direnişi için de bugün Türkiye; TARİŞ'li, Çukobirlikli işçi, esnaf, memur, köylü yoğun bir direniş kavgası veriyor. DEVRİMCİ YOL bu direnişi örgütlemeye, direniş mücadelesini yükseltmeye çalışıyor.

Mevcut tüm devlet kurumlarının faşistleştirilmesi, faşist kurumları devlet kurumlarının tümü haline getirme politikası açık bir faşizme, askeri diktatörlüğe gecişin ön adımları biçiminde uygulanıyor.

Tüm bu iktisadi ve onu tamamlayan politik saldırı politikasının en güvenilir kaynağı ise "Batı".Özellikle Afganistan olaylarından sonra artan önemi nedeniyle Emperyalizm Türkiye'yi kaybetmemek için kesenin ağzını açmaya hazırlanıyor. Bu noktada bizlere Almanya'da önemli görevler düşüyor:

1) Türkiye'ye yardımın baş mimarı rolünü, tarihin garip bir cilvesi olarak 'sosyal demokrat bir hükümet üstlenmiş durumda. "Sosyal-demokrasi"den aldığı destekle Türkiye'de açık faşizme geçiş hazırlıkları yapıyor egemen sınıflar. Bu noktada Türkiye'deki gelişmelerin iç yüzünü anlatmak Alman Emperyalistlerinin politikasını teşhir etmek için önem kazanıyor. Almanya'da hala Türkiye'de "Demokrasi" olduğu konusunda yaygın bir burjuva anlayış egemendir. Ve Türkiyenin ana probleminin, ekonomik sorunlar yanında, "aşırı akımlar" olduğu imajı özellikle yayılmaya çalışılıyor. O zaman bu klasik burjuva aldatmacası olan, "aşırı uçlar" felsefesini yerle bir etmek, Türkiye'de emekçi halklara karşı açılmış bir iç savaş olduğunu anlatabilmek temel görevimizdir. Bugün hiç bir demokrat ne olup bittiğini bilmiyor ülkemizde. Her yerde ülkeyi, işlenen cinayetleri, stadyumlara doldurulan insanlarımızı tanıtmak amacıyla geceler, geniş tanıtma toplantıları yapılmalıdır. Almanca olarak yayınladığımız "Türkei Information"u ulaşabildiğimiz her yere ulaştırmaya çalışalım.

2) Türkiye'de özellikle bir başka anlayış geliştiriliyor. Ülkemizin ve demokrasimizin koruyucusu"Demokratik Batı Alman dostlarımız" .....
Almanya demokrasi havarisi ve kurtarıcımız olarak tanıtılmaya çalışılıyor.
Biz her gün iş yerinde, poliste, sosyal dairelerde bu "demokrasinin" ne olduğunu yaşıyoruz. Bize uygulanan 3. sınıf vatandaş politikasını, ırkçı şöven baskıları, verilmeyen haklarımızı biliyoruz. Bu konuda Türkiyeli kardeşlerimiz bilgilendirmek, bu demokrasiyi bir iyi tanıtmak zorundayız.

Özellikle Almanya'da var olan baskıları,(Alman demokratları üzerine de yoğunlaşan) bize karşı yürütülen politikayı teşhir edici, yazı, araştırmaları bize yollayınız. Böylece Türkiye'deki egemen anlayışı yıkmada Türkiyeli devrimcilere önemli yardımlarda bulunmuş olacağız.

MARAŞ'I UNUTMADIK, UNUTMAYACAĞIZ, UNUTTURMAYACAĞIZ!

YAŞASIN ŞANLI MARAŞ DİRENİŞİMİZ

Maraş katliamı, 1. yılında gerçekleştirilen protesto eylemleriyle şanlı bir direniş eylemine dönüştü. 23-24 Aralık tarihlerinde bütün Türkiye çapında milyonlarca kişinin katıldığı protesto eylemleriyle faşizm bütün cinayet ve katliamlarıyla bir kere daha lanetlenirken, bundan bir sene önce Maraş'ta faşistler tarafından katledilen kardeşlerimiz de bir kere daha sevgiyle anıldı.

Maraş katliamını protesto eylemlerine milyonlarca kişi katıldı. Devrimci Yol'un genel direniş çağrısı 23-24 Aralık günlerinde izinli-izinsiz sayısız miting-yürüyüş-boykot-gösteri-forum ve toplantılarla yankılandı. İşyerlerinde işbırakma eylemleri yapıldı. Öğrenciler-öğretmenler boykotlar düzenledi. İşçiler-memurlar işbırakma, iş yavaşlatma eylemleri yaptılar, forumlar-toplantılar ve saygı duruşları düzenlediler. Kadın-erkek, yaşlı-genç, geniş halk topluluklarının katıldığı toplantı ve gösterilerde, Maraş katliamını tertipleyen faşistlere karşı halkımızın yüreğini dolduran kin ve nefret, faşizme karşı korku bilmez - engel tanımaz bir mücadele azmine dönüştürüldü.

Polisin-sıkıyönetim kuvvetlerinin saldırıları protesto eylemlerini önleyemedi. Tersine ülkenin geniş bölgelerini işgal görüntüsüne büründüren, yer yer tankların zırhlı birliklerin katıldığı saldırılar direniş mücadelelerinin boyutlarını bir kat daha yükseltti. Ve bir kez daha kanıtlandı ki, baştan sona kadar haklı bir temel üzerinde yükselen halkın devrimci mücadelesi karşısında oligarşinin tankları topları bile çaresiz kalmaktadır.

Öte yandan bütün revizyonistler, TKP'liler, TİP'liler, TİKP'liler her zaman olduğu gibi yine oligarşinin kuyruğuna takıldılar. Sözde ilerici-demokrat geçinen bazı çevrelerle beraber direnişi önlemeye, gücünü kırmaya, mücadele alanlarını daraltmaya çalıştılar. Bunu başaramayınca da, faşistlerin yüreğine korku salan devrimci eylemleri karalamaya, "sırası değildi, hükümete koz verildi" gibi aptalca gerekçelerle olumsuzlamaya çalıştılar.

Karşı Devrim Güçlerinin, revizyonistlerin ve her türlü hainin bütün çabalarına rağmen Maraş katliamının birinci yılında bütün halk güçlerinin katılımlarıyla gerçekleştirilen şanlı direniş eylemleri şimdi faşizmin karşısına korkulu bir kale gibi dikilmiştir. Protesto ve direniş eylemleri sırasında bütün faşist köpekler, küçücük çocukların, savunmasız insanların katilleri yüreklerinde direniş eylemlerinin korkusuyla kaçacak delik aradılar. Gördüler ki, bundan sonra da meydan kendilerine asla boş bırakılmayacak. Yaptıkları hainlikler yanlarına kar kalmayacak. Döktükleri kan asla yerde kalmayacak...

Selam olsun Maraş katliamının birinci yılını şanlı bir direniş mücadelesine dönüştüren tüm halkımıza...

Selam olsun, yiğit işçilerimize, öğretmenlerimize, memurlarımıza, analarımıza, bacılarımıza...

Ve selam olsun, oligarşinin tankına, topuna karşı boyun eğmeden yiğitçe çarpışan 15-16 yaşlarındaki dev yürekli gençlerimize...

DEVRİMCİ YOL

Maraş katliamı tüm yurtta şanlı direniş eylemleriyle protesto edildi. Direnişlere 500 000 öğrenci, 30 000'i aşkın öğretmen, yüzbinlerce işçi, köylü, esnaf, binlerce memur, teknik eleman katıldı, faşizme karşı direniş sloganları yurdun dört bir yanında haykırıldı.

24 Aralık'ta birçok yerde esnaflar kepenk indirdi, şoförler kontak kapadı; izinli, izinsiz gece-gündüz yüzlerce miting, yürüyüş ve gösteriler yapıldı.
Bu şanlı direniş eylemlerinin bir kısmı gazetelerde yansıdı. Kağıt ve baskı imkanlarının çok kısıtlı olması nedeniyle bu direniş eylemlerinin bir kısmını kısa notlar şeklinde yazmakla yetiniyoruz.

direnişlerden notlar

* ADANA - SÜMERBANK, PAKTAŞ, TEKSA, MENSA, ÇUKOBİRLİK'te devrimci işçiler önderliğinde şalterler indirilerek direnişler yapıldı.

* Orta dereceli okullarda öğretmenlerin % 80'i direnişlere katılırken, Zirai Donatım Kurumu, Belediye, Doğumevi memurları da yaptıkları forumlarla Maraş katliamını protesto edip, iş bıraktılar. Yüksek okul ve liselerde öğrenciler boykot ve forumlarla direnişe katıldılar.

23 Aralık günü jandarma desteğiyle Şehit Duran Mahallesine gelen faşistler yaklaşık 1 000 kişilik halk topluluğundan meydan sopası yerken, jandarma araçlarına bindirilerek kaçırıldılar. Bu arada 15 faşistin sığındığı bir ev halk tarafından kuşatıldı. Güvenlik kuvvetlerinin evi aramak zorunda kalması sonucu silahları ile birlikte faşistler yakalandı. Bu arada halkla faşistler arasında çıkan çatışmalarda 4 faşist yaralandı.

24 Aralık günü bütün mahallelerde gösteri ve yürüyüşler yapıldı. 25 Aralık'ta gözaltına alınan öğretmenler için protesto gösterileri okullarda ve mahallelerde sürdü. Sayıları 1 000'i bulan kalabalıklar iki ayrı gösteriyle sıkıyönetim güçlerinin engelleme çabalarına rağmen 2'şer km'lik yürüyüşlerle protesto eylemleri düzenlediler.

* GAZİANTEP-24 Aralık'ta çeşitli direniş eylemleri gerçekleştirildi. Birlik yolu ve ilerlemeci öğretmenlerin boykot kırıcı tavırlarına rağmen öğretmenlerin boykotu başarıyla sürdürüldü.

* SAMSUN - Liselerde KSD'nin olumsuzluklarına rağmen boykotlar, forumlar, direnişler şehirde çeşitli gösteriler düzenlendi. Memurlar bazı dairelerde ve hastanelerde iş bırakma ve yavaşlatma eylemleri yaptılar.

* ESKİŞEHİR - 23 Aralık'ta miting izni verilmemesi üzerine Bozöyük'te Bursa karayolu trafiğe kesilerek pankartlar asıldı ve sloganlar atıldı. Maraş katliamını protesto eylemlerine çok sayıda öğretmen, yüksek okul ve lise öğrencisi katıldı. Forumlar, boykotlar şehirde 4 ayrı yerde HK, Dev-Sol taraftarlarının katıldığı kalabalık kitle gösterileriyle faşist katliamlar lanetlendi.

* ZONGULDAK - Başarılı mitingten sonra 24 Aralık'ta Devrimci Yol'un bir günlük direniş çağrısı uyarınca, başta ZDMM Akademisinin öğrencileri olmak üzere Uzun Mehmet Lisesi ve diğer liselerde forum ve boykotlar, bazı devlet dairelerinde saygı duruşu ve işyavaşlatma eylemleri düzenlendi. Akşam lisesi öğrencilerinin şehirdeki gösterileriyle protesto eylemleri sürdü.

* Bu eylemlerde önce HK ve KSD'nin katılacağı belirlenmişken HK mitinge katılmaktan vazgeçti. KSD taraftarları ise mitinge katıldılar.

* RİZE'de 23 Aralık'ta miting düzenlendi. Ertesi gün okullarda forum ve boykotlarla direnis sürdürüldü.

* KARS - 24 Aralık'ta memuru, esnafı, öğrencisi, öğretmeni, tüm halkıyla KARS Maraş katliamını protesto direnişine katıldı.

* Ardahan, Hanak, Göle, Posof, Kağızman ve Aralık'ta 1 günlük boykot eylemleri yapıldı.

* Arpaçay ve Susuz'da esnaf kepenk indirerek, şoförler kontak kapatarak direnişlere katıldılar.

* ANKARA - İncirli'de esnaf ve kahvehaneler katliamı protesto amacıyla işyerlerini açmadılar. İncirli Lisesi öğrencileri sabahtan okulda direnişe başladılar. Okulu saran jandarma ve polislerle çatışmalar çıktı, iki öğrenci yaralandı. Halkın çocuklarına yardım için toplandığı görüldü. Jandarma ile halk çatıştı. Üç kişi yaralandı. Güvenlik kuvvetlerinin götürmeye kalktığı kadınları halk zorla ellerinden aldı. Gece dört ayrı yerde düzenlenen korsan gösterilerle eylemler sürdürüldü.

* Tuzluçayır'da tüm halk çeşitli protesto eylemleriyle direnişe katıldı.

* YENİDOĞAN, ALTINDAĞ - Sabah saat 6.30'dan itibaren yollara barikatlar kuruldu. Esnaf ve şoförler işe çıkmadı, dükkan açmadı. Sabah 7.30'den itibaren korsan gösteriler düzenlendi, toplantılar yapıldı. Tüm okullarda öğretmen ve öğrenciler boykot yaptılar. Halkın çocuklarına sahip çıkıp oligarşinin saldırılarına karşı koyması üzerine saatlerce süren bir direniş başladı. İlerleyen saatlerde polisler kaçacak delik aramaya başladılar. Bu arada Çinçin Karakolunun halk tarafından tahrip edildiği öğrenildi. Polisler bir panzeri, askerlerde iki tankı terkedip kaçtılar. Akşama doğru tankını, panzerini bırakıp kaçan güvenlik kuvvetleri ortalıkta gözükmezken devrimcilerin panzer üzerinde konuşmalar yaptıkları, Maraş katliamını lanetledikleri görüldü.

23 Aralık ZONGULDAK mitingi

* DEV-GENÇ önderliğinde tüm okullarda boykotlar, forumlar, direnişler gerçekleştirildi. Ankara'nın çeşitli merkezi semtlerinde çok kalabalık korsan gösterilerle Maraş katliamı protesto edildi.

* İşyerlerinde, devlet dairelerinde memurlar, mühendisler, öğretmenler iş bırakarak, yavaşlatarak, forumlarla direnişe geçtiler. Polis ve jandarma birçok devlet dairesini basarak yüzlerce memur, mühendisi gözaltına aldı.

* MADEN İŞÇİLERİ - Binlerce kömür, demir, antimuan, boraks işçisi "hayatı yaratan biziz eğer biz istersek tüm hayat durur" diyerek direnişe geçtiler. 24 Aralık günü maden ocaklarından maden çıkmadı. ÇELTEK'ten, TURHAL'dan, AŞKALE'den, DİVRİĞİ'den, BİGADİÇ'ten... Binlerce maden işçisinin faşizme karşı gür sesi duyuldu. Maraş katliamını unutmadık-hesabını biz soracağız, Yeni MC'ye hayır, Faşizme karşı direnelim, sloganları yükseldi.

* HAVZA-SULUOVA-ÇELTEK - 24 Aralık'ta Havza'da, Suluova'da, Vezirköprü'de ve Gümüşhacıköy'de öğretmen ve öğrenciler boykot yaptılar. Yeni Çeltek Kömür işletmesinde işçilerin tümü bir gün iş bıraktı. Suluova Şeker Fabrikası ve Yaba işçileri ile Vezirköprü'deki Devlet Entegre Kereste fabrikasındaki işçiler üretimi durdurdu. Turhal Antimuan işletmesinde 8 saat iş bırakıldı. Merzifon ve Turhal'da öğretmen ve öğrenciler bir günlük boykot yaptılar.

* GİRESUN - Fiskobirlik, Süt fabrikası işçileri bir günlük iş bıraktılar. Bazı mahallelerde esnaf ve zanaatkarlar, şoförler direnişe katıldılar.

* İZMİR - 22 Aralık Cuma gecesi Maraş katliamını yaşayanların oturduğu Maraş Mahallesinde tüm mahalle halkının katıldığı bir toplantı düzenlendi. Geç saatlere kadar süren toplantı devrim andının içilmesiyle sona erdi.

* 24 Aralık'ta Tariş'in tüm işletmelerinde şalterler indi, üretim durdu. Düzenlenen toplantılarda Maraş katliamı protesto edildi. 30'dan fazla lisede, 2 ortaokulda ve bütün yüksek okullarda boykota gidildi, gösteriler düzenlendi.

* EGE'de 23 Aralık'ta İzmir, Uşak, Manisa, Denizli ve Muğla'da miting düzenlendi. 24 Aralık'ta tüm Ege'de boykotlar, gösteriler, korsan yürüyüşler düzenlendi. Ödemiş Tekstil işçileri bir gün iş bıraktı.

* KIRŞEHİR - Maraş katliamının yıldönümünde Türkeş'in de Kırşehir'e gelmesiyle faşistler terör estirmeye kalkıştılar. Valinin ve polisin de desteklediği saldırgan faşistler mahallelerden kovalanırken onlara yardıma gelen polis arabaları tahrip edildi, parçalandı. 24 Aralık günü bizzat okullara gelerek öğretmen ve öğrencileri tehdite kalkışan vali sonunda kaçmak zorunda kaldı.

* İZMİT - Polisin bütün engellemelerine rağmen 23 Aralık'ta miting gerçekleştirildi. Miting sonrası polis saldırısı sonucu çatışma çıktı. Boykot, forumlar ve çeşitli direniş eylemleri sürdürüldü.

* BURSA - 24 Aralık günü İzmir ve İstanbul karayolları kesilerek trafik durduruldu. Çeşitli direniş eylemlerine yer yer esnaf ve zanaatkarlar da katıldı.

* TRAZBON'da okullarda forum ve boykotlar, şehirde bir korsan gösteri, KTÜ'de KSD ve HK ile birlikte düzenlenen toplantılarla Maraş katliamı protesto edildi.

* EDİRNE - Orta dereceli okullarda forum ve boykotlarla, yapılan bir izinsiz gösteriyle ve memurların işyerlerinde düzenledikleri toplantılarla Maraş katliamı protesto edildi.

* ANTALYA- 22 Aralık'ta miting düzenlendi. 24 Aralık'ta tüm okullarda forum ve boykotlar yapıldı. Şehirde ve mahallelerde izinsiz yürüyüşler sırasında barikatlar kuruldu, polisle çatışmalar çıktı. Dokuma işçileri 3.5 saatlik direnişe geçtiler. Düzenlenen çeşitli eylemlerle KSD'nin şaşkın bakışları arasında faşistlerin yüreğine korku salındı.

* İSTANBUL- 24 Aralık Maraş katliamı onlarca korsan gösteri, yürüyüş, forum ve boykotlarla yaygın ve etkili bir şekilde protesto edildi. Üniversite ve liselerde boykotlar gerçekleştirildi. Binlerce öğrenci faşizmi lanetledi. İstanbul'da yüzlerce memur-teknik eleman iş bırakma ve yavaşlatma eylemleriyle direnişe katıldı.

Başta Tekel işçileri olmak üzere binlerce işçi iş bırakarak, direnişe geçerek Maraş katliamını protesto etti.

Mahallelerde, gecekondu semtlerinde, halkın, işçilerin katıldığı yüzlerce gösteri düzenlendi. Anti-faşist sloganlar her yeri inletti. Direnişe müdahale etmek isteyen güvenlik güçleri başarılı olamadılar.

Binlerce FATSA'lı izinsiz gösterilerle faşizmi lanetledi. Devrimci sloganlar haykırdı.

FATSA-5000 kişili izinsiz Maraş katliamını protesto mitingi

* KARS'ta direnişden önce sıkıyönetim görevlilerinin bütün işyerlerini teker teker dolaşarak direnişe katılınmaması için tehdit etmesine rağmen, 24 Aralık günü Kars'ta hayat tümüyle durdu. Kimse işe gitmedi, dükkanlar açılmadı, motorlar çalışmadı. Polis ve jandarmalar boş sokaklarda koşuşup duruyorlardı. Bütün esnafın direnişe katılması "Paşa"yı çok kızdırmıştı. Teker teker evleri dolaşarak tehditle dükkanları açtırmaya çalıştılar ama başaramadılar. Kimi yerde "Paşa"nın esnafla ağız dalaşına girdiği de görülüyordu. CHP'li belediye başkanı ise direnişe katıldığı için 4 fırını kapattı!

* ANTALYA-Kumluca'da faşistlerin 24 Aralık akşamı halka "size banka kredisi sağlayacağız" diye bir kağıt imzalatmaya çalıştıkları görüldü. Sonradan, bunun aslında Kumluca'daki direnişe tümüyle katılan öğretmenleri şikayet dilekçesi olduğu anlaşıldı. Faşistlerin bu sahtekarlığı açığa çıktıktan sonra, 2 faşistin evi halk tarafından tahrip edildi.

* ANKARA-Tuzluçayır Lisesinde direniş sürüyordu. Etrafta karışıklıkların sürdüğü bir sırada, çevrede görevli jandarmalardan bazılarının liseye girdikleri görüldü. Biraz sonra, jandarmalar bir sınıfta öğrencilerle beraber devrimci marşlar söylüyorlardı...

* Tuzluçayır'da lise direnişini dışardan destekleyen 2 500 kişilik halk topluluğunu jandarma dağıtmaya çalışıyordu. Jandarmalar kadınları dipçiklerken 2 jandarmanın "bunlar bizim anamız" diyerek ortaya atıldıkları görüldü. Halka saldıran jandarmalarla kıyasıya dövüşmeye başladılar. Sonuçta görevli teğmen jandarmaların hepsini toplayarak alıp gitmek zorunda kaldı.

* ADANA-Paktaş işyerindeki direnişi kırmak için patron 2 gün kapatma kararı almıştı. Paktaş işçileri bu karara uymayarak işyerini kapattırmadılar. Direniş günü, işyerine gelen Tekstil Sendikasının ilerlemeci yöneticileri direnişi kırmak için epey çabaladılar ama, işçilerden gereken dersi alarak defolup gittiler.

* MUĞLA- 23 Aralık Muğla Mitinginin en göze çarpan yanı görevlilerin disiplini idi. Bu disipline hayran olupta TÖB-DER'li olmadığı halde 24 Aralık direnişine katılan öğretmenler oldu.

* HACIBEKTAŞ-Maraş katliamı, düzenlenen mitingle protesto edildi. HK taraftarları Yeni MC ve sıkıyönetimi protesto eden somut sloganlarıyla mitinge katıldılar.

* MİLAS'ta 24 Aralık direnişinden sonra öğretmenlerin açığa alınması üzerine direniş eylemleri tüm Milas halkının katılımıyla devam etti. Sonunda öğretmenler tekrar görevlerine iade edildiler.

* MALATYA'da çok geniş güvenlik önlemleri sökmedi. Okullarda her sınıfta 3 jandarma ve polis dikilmesine rağmen boykotlar ve gösteriler yaygın şekilde sürdü.

* ANKARA-Yıldırım Beyazıt Lisesinde direniş sürerken etrafta kalabalık bir halk topluluğu oluştu. Albayın biri toplanan halka "emrediyorum, dağılın" derken, emekçi bir kadın albaya "siz köpekçiler, bize emredemezsiniz" diye bağırıyordu. "Çocuklarımızı bırakın, köpekçileri yakalayın" diye bağırmalar sıkıyönetim güçlerini çılgına çevirdi.

* HOPA-Esnaf ve zanaatkarların büyük çoğunluğu kepenk indirdi, kontak kapattı. Toplam 334 dükkan ve işyerinden 305 işyeri direnişe katılırken ilçede ancak 29 işyeri açıktı. Taksi ve minibüslerin nöbetçi olanları hariç tümü kontak kapatmıştı.

* ANKARA - Faşist polisler Atatürk Lisesi öğrencisi devrimci Selçuk TAN'ı okulu önünde yaylım ateşiyle öldürdüler. Olayı gizlemek amacıyla sıkıyönetim Selçuk'un İncirli Lisesi'ndeki çatışmada öldüğünü ilan etti. Ancak olayı gören bir başçavuş, mahkemeye başvurarak polis hakkında dava açtı.

* FATSA-Beşbin kişinin katıldığı izinsiz yürüyüş ve mitingle Maraş katliamı ve faşizm lanetlendi. Tüm okullar bir gün derslere girmediler. Esnaf-sanatkarların tümü kepenklerini indirdiler. Bütün şoförler kontak kapadılar. Devlet daireleri, bankalar, işçiler iş bırakarak direnişe geçtiler.

* Fatsa'da tüm esnaf kepenk indirerek direnişe katıldı. Tüm vitrinlerde "Maraş katliamını protesto ediyorum" yazılı pankartlar asılıydı.

* Hüseyin KARAKAŞ direniş bildirilerini dağıtırken gözaltına alındı ve karakolda işkence ile öldürüldü. Polis cenazeyi kaçırdı. İşkenceyle ölümü örtbas için sahte Adli Tıp Raporu düzenletti.

* İşkencede ölüm haberinin duyulması üzerine HÜ Hastanesi personeli tüm birimleriyle direnişe geçti. Sıkıyönetim güçleri hastaları, ziyaretçilerini, personeli tartakladı, gözaltına aldı. Bütün bu baskılar sökmedi. HÜ iki gün direnişi sürdürdü.

MARAŞ DİRENİŞİ HALKIMIZINDIR!

Devrimci Yol tarafından Maraş katliamının birinci yılında yaygın ve etkili direniş eylemlerinin örgütlenmesi kararı alınmış, bu karar doğrultusunda 23 Aralık'ta yurt çapında miting ve yürüyüşler 24 Aralık'ta ise her yerde boykotlar, gösteriler, yürüyüşler, saygı duruşları ve forumlar düzenlenmesine karar verilmiştir.

TÖB-DER Yönetim kurulunda da uzun tartışmalardan sonra (KSD taraftarı üyelerin sonunda ikna edilebilmeleri neticesinde) bu doğrultuda 24 Aralık'ta 1 günlük direniş kararı alınmıştır. HK, HB, HY ve KSD grupları da hem TÖB-DER direnişine hem de Maraş'ı protesto eylemlerine katılacaklarını bildirmişlerdir.

Sonuçta, Devrimci Yol'un genel direniş çağrısı her gruptan halk kesimlerinin katılımıyla gerçekleşen, milyonlarca kişinin katıldığı şanlı direniş eylemleriyle yankılanmıştır.

24 Aralık Şanlı Maraş Direnişinin başarıyla sonuçlanmasından sonra, yurt çapındaki bu direniş eylemlerine bir kısım yerlerde karşı çıkma ve katılmama gibi olumsuzluklarına rağmen güçleri ölçüsünde ve kısmen katılmış olan gruplardan bazılarının yayın organlarında direnişin kendilerinin ("Proletarya sosyalistlerinin", ya da TDKP-İÖ denilen "mevhum" örgütün!) önderliğinde gerçekleştiği ve Devrimci Yol'un, direnişin önüne barikatlar kurmaya, direnişleri önlemeye çalıştığı iddialarını ileri sürdükleri görülmüştür.

Kimsenin kendi kendilerini tatmin etmek için, emekçi halklarımızın devrimci mücadelesine malolan şanlı bir direniş eylemini vesile ederek böbürlenme krizlerine tutulması bizi uzun boylu ilgilendirmez. Hatta, böyle devrimci bir direnişe sahip çıkılmasını olumlu bir şey olarak da kabul etmek mümkündür.

Ama, bu işte, Devrimci Yol'u direnişi önlemeye çalışmakla, kendilerinin önüne barikat kurmaya çalışmakla, vb. suçlamaya vardıracak kadar ileri gidenlere söyleyecek bir çift lafımız vardır.

Kendinizi tatmin ettiği sürece istediğimiz kadar böbürlenip durun. Ama file benzemek için şişinip duran kurbağa misali kendinizi gülünç duruma düşürdüğünüzü de bilin ve bize kalırsa: "terkedin bu soytarılıkları!"

SIKIYÖNETİM FESTİVAL DÜZENLESİN!

Maraş katliamının milyonlarca kişinin katıldığı eylemlerle lanetlenmesinden burjuvazinin ve de özellikle *"Maraş katliamı bahane edilerek"* ilan edilmiş olan sıkıyönetimin, çok fazla rahatsızlık duyduğu görüldü.

Faşistlerin bu kanlı saldırılarının, bu vahşet ve katliamının lanetlenmesinden neden bu kadar rahatsız oluyorlar? Faşistler küçücük çocukları parçalayarak, savunmasız kadınları öldürerek bütün bir halka *GÖZDAĞI* vermek istiyorlardı. Bir yıl sonra genci, yaşlısı, işçisi, öğretmeni ile, bütün bir halkın faşizmin karşısına bir DAG gibi dikilmesinden sıkıyönetim neden bu kadar rahatsız oluyor?

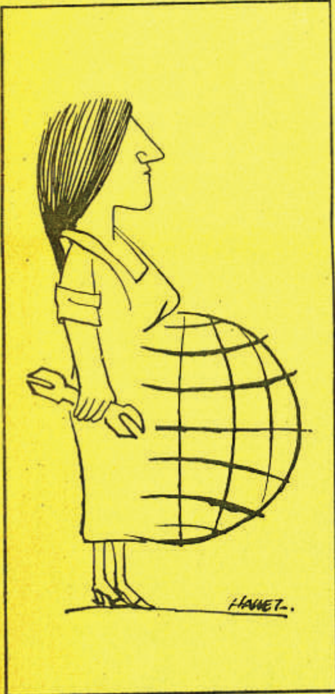
Maraş katliamının protesto edilmesinden mademki bu kadar rahatsız oluyorlar gelecek yıl, kendileri de, Maraş katliamının yıldönümünde bir festival düzenlesinler. Almanya'daki faşinglerde olduğu gibi, sokaklarda dans edip kadeh tokuşturursunlar... Şarkılar söyleyip eğlensinler...

Herhalde, böyle bir şeyden çok memnun olacaklar...

KADIN SORUNU

Geçen sayımızda kadın sorunlarını tarihsel süreç içerisinde gözlemlemeye çalışmış, kadınların ekonomik ve sosyal özgürlüğünü yitirip "köle" haline gelişinin özel mülkiyet ve sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla olduğu üzerinde durmuş, sömürünün var olduğu her toplumda kadın sorunlarınında ortadan kalkmadığını ve sürekli sömüren sınıfların çıkarlarına uygun olarak muhafaza edildiğini açıklamaya çalışmıştık.
Bu çok genel bakış açısından sonra şimdi bize pratikte gerekli olacak, Almanyada yaşayan ve çalışan Türkiyeli bacıların devrimci mücadeleye katılımını sağlıyacak, bu uğurda bizleri harekete geçirecek noktaların açığa çıkartılmasıdır. Ancak doğru bir yaklaşım sağlıyabilmek Türkiyeli bacıları tanımamızdan geçecektir.

Kadının toplumdaki yerinin, o toplumdaki üretim tarzı ile belirlendiği bir gerçekse, Türkiyenin ekonomik yapısı içinde belirlenen ve ona bağlı olarak gelişen tüm toplumsal değer yargıları ve bunların ürünü olan Türkiyeli kadını, Alman toplumunun kadınlarıyla özdeşleştirip ele almak hatalı olacaktır. Gerçi Türkiyeli kadının Almanya içersinde ekonomik ilişkileri bir hayli değişti, en azından büyük oranda ücretli işçi konumunda Türkiyeli kadın,Ancak üst yapıdaki değişikliklerin alt yapı değişimlerini belirli bir gecikmeyle izlediği de bir gerçek. Bu yüzden şu anda kadınlarımızın sahip olduğu yapı büyük ölçüde Türkiyeden getirdiği yapıdır.

Kendi sıhhatli gelişimi içerisinde feodalizmden kapitalizme geçemeyen ülkemizde, emperyalist ülkelerin sermaye ihracı yolu ile dışardan şırınga ettikleri çarpık kapitalizmin üst yapı kurumları kitlelere inememiş, Osmanlı Feodalizminden kalma ahlak ve değer yargıları halk arasında geçerliliğini muhafaza etmiştir. Türkiyeli kadın ise zaten etrafını sımsıkı saran feodal yargıların çemberi içerisinde, kapitalist değer ve yargı kurumlarına en fazla yabancı kalan kesim olmuştur. Cumhuriyet döneminde bazı kadın hakları yasallaşmıştır. Hatta kadınları vatandaş diye tanıtmış, seçme seçilme hakkı verilmiş, okuma yazmayı zorunlu kılmış, peçeyi kaldırmak istemiş bu yasalar. Ancak tüm bunlarla yapılmak istenen: kapitalist üretim ilişkilerinin inşaası ve kadınların üretime katılmasının yollarının açılmasıydı. Ama zaten ekonomik planda bu başarılamadı ki, kadın da yasal haklarını kullanabilsin. Bu yüzden haklar, kağıtlar üzerinde kaldı, kadınların bunlardan haberi bile olmadı. Bugün eski sayılamıyacak istatistiklere baktığımızda sanayide çalışan kadınların, çalışan kadınlara oranı, % 1.5, kadınların % 2.5uğu hizmelter kesiminde % 94ü ise tarımda çalışıyor. Tarımda çalışan kadınların % 80i ücretsiz aile işçisi. Okuma yazma oranı erkeklere göre çok düşük, hele kırsal kesimde daha da düşük. 16-24 yaş gurubu arasındaki bacılarımızın dahi ancak % 40ı okuma yazma biliyor. Kadınlarımızın % 64.4ü hiç gazete okumuyor yine % 51i hiç radyo dinlemiyor. Ekonomik açıdan bu denli bağımlı, kitle iletişim araçlarından bu denli yoksun kadınlarımız, bu yapıları ile şimdi Almanya'dalar. Buradaki durumları, toplumla ilişkileri ne olmaktadır?

Genel olarak yabancı işçilerin Alman toplumuyla kaynaşma sorunu, Türkiyeli bacıların konumu açısından ele alındığında, boyutları daha da büyüyen bir sorun olmaktadır. Türkiyeli kadın Alman toplumuyla ilişkilerde olan kesikliği en fazla yaşıyandır. Çevresiyle akrabalık, veya aynı memleketten olma temelinde bağlar kurmakta, bu çevre içerisinde, Alman kadının tanımadığı ahlak ölçülerinin ve değer yargılarının baskısı altında yaşamaktadır. Türkiyeli kadın bu yönüyle, düşünceleri, davranışları hatta kılık kıyafetiyleAlman kadınından ayrılırken, (Alman kadınında Alman kapitalizminin gelişmesi aşamasında oluşan Emperyalist ahlak ve değer yargılarının baskısı altındadır) diğer yandan fabrikada çalışır, kapitalist sömürü karşısında Alman işçi kadınıyla aynı konumdadır.

Kapitalist düzen içerisinde, tüm diğer işçi kadınlar gibi, Türkiyeli kadınlar da, işçi sınıfının en alt tabakası içerisinde yer alırlar. Nerelerde çalışmaktadır bacılarımız? İş koşullarının en kötü, ücretlerin en düşük, sendikal çalışmaların en zayıf olduğu iş kollarında. Gıda sanayii (balık, konserve fabrikaları) ve hizmetler kolunda. Kadın, işçi olmasının getirdiği güçlükler dışında, yabancı işçi olmak sıfatıyla, tüm diğer yabancı işçilerin sorunları da onların sorunlar olmakta, ayrıca, Türkiyeli kadın olma konumunda feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü aile yapısı içerisinde ezilmekte günlük verimsiz, bunaltıcı işlerin arasında fabrikadan arta kalan vakti ve gücü erimektedir.

Tüm bunların sonucu şairin deyişiyle "Deryanın içinde olupta, deryadan habersiz bir balık gibi" yaşamak zorunda bırakılan bacılarımızın sorunlarına ne gibi yaklaşımlar getirilmiş? Sonucu, neden gibi alıp, acıma düzeyinde yaklaşımları olan bir dizi iyi niyetli Alman kuruluşları dışında, Alman devleti bile oturup, Türkiyeli kadını Alman toplumundan koparan nedenleri tespit etmeye çalışmış, bu uğurda bazı girişimlerde bulunmuş.

Ancak ne taraftan yaklaşırsa yaklaşsın, burjuvazi için sorun: Feodal köle olan Türkiyeli kadını, kapitalist topluma uyum gösteren ücretli "köle" haline sokmaktır.

Kapitalizmin, kadın sorunlarına ne kadar son verebildiği ise Alman emekçi kadınlarının durumlarına bakıldığında zaten çok iyi görülmektedir. Diğer yandan Almanyada yayılma çabalarını sürdürmekte olan Faşistler de, Türkiyeli bacıların sorunlarını, kendi ideolojileri doğrultusunda propaganda aracı yapmaktadır. Camilerde, kahvelerde, kadınların fabrikada çalışırken ne kadar çok ezildiğini, bir kadının işçi olamıyacak kadar değerli (!) olduğunu, üstelik kadınların çalışmasının dinimizcede yasaklandığını anlatmakta, kadınların sosyal varlığını silip, onları Ortaçağ karanlıklarına itmeye çalışmaktadırlar. Bizim alternatifimiz ne olacaktır? Biz bütün insanların ezilmesine, sömürülmesine son verecek ekonomik ve sosyal ilişkileri kurmak için kavga veriyoruz.

Sömürünün var olduğu her toplumda, kadınların çifte sömürüsü vardır, ve kadınların kurtuluşu sömürün var olmadığı sosyalist toplumda olacaktır. Çünkü kadınların sanayiideki sömürüsünü ortadan kaldıracak ekonomik ilişkiler sosyalizmde vardır, çünkü kadınların ev içindeki sömürüsünü ortadan kaldıracak sosyal ilişkiler sosyalizmde vardır. Çocuk bakımı, yemek v.s. gibi işler sosyalist toplumda, toplumsal görülen işlerdir. Ve tüm bunlardan dolayı kadınların kurtuluşu için getireceğimiz alternatif elbetteki kadınların devrimci mücadeleye katılması olacaktır. Hayatın her alanında, sömürü sisteminin temellerine vuran devrimci mücadele, aynı zamanda kadınların kurtuluşuna varan yolları da açacak olan mücadeledir.

Ancak, içinde bulunduğu şartları ve yapısını aşağı yukarı vurgulamaya çalıştığımız, Türkiyeli kadını devrimci çalışmalar içine sokmanın yolları ne olacaktır?
Bu sorun, henüz toparlanma döneminde olan devrimci hareketimiz içinde çok yeni henüz köklü bir araştırma konusu haline gelmemiş bir sorundur. Şimdi yapılmak istenen kısır ve yetersiz de olsa, bazı bölgelerde yapılan çalışmalardan edinilen izlenimlerle konuya tartışma ortamı yaratmak, bütün arkadaşları çevresinde araştırmalar yapmaya, araştırmalarını iletmeye, ve sorunu devrimci mücadelenin bir parçası haline getirmeye çağırmaktır.

- Dernekler içerisinde kadınlara dönük toplantıların yapılması, kadın sorunlarının tartışılmasından yola çıkılarak eğitim çalışmalarına döndürülmesi, ilerici arkadaşların eşlerini bu çalışmalar içerisine çekebiliyor.

- Çevredeki Türkiyeli kadınlarla (hatta ailelerle) ilişkiye geçmek bacılar aracılığı ile mümkün olmaktadır. Çünkü ailenin görüşeceği kişileri genellikle kadınlar seçmektedir. Bu görevi çalışmalara fazla katılmamış bacılarda başarabiliyor. Üzerine aldığı görevi yapabilmek için ayrıca kendini yeterli hale getirmeye de çaba harcaması açısından çift taraflı faydası oluyor.

- Yine çevredeki bacılarla ilişkiye geçmekte kadınlara dönük bir takım kurslardan (Dikiş, okuma yazma v.s.) faydalanabiliniyor. Gücümüz kendi olanaklarımızla kurs açmamıza yetmezse çevrede açılan kurslara gidilebilinir.

- Türkiyeli kadının sorunlarıyla veya genel olarak kadın sorunlarıyla ilgilenen bir dizi Alman kuruluşları var. Onların olanaklarından yararlanılıp birlikte, Almanya'daki Türkiyeli kadınların somut sorunlarına yönelik çalışmalar yapılabilinir.

- İşten atılma, çocuk eğitim ve sağlık sorunları gibi çeşitli sorunlarla uğraşan ilerici halkevleri (Bürgerinsıativler) içinde çalışabileceğimiz kuluşlardandır.

- Devrimci işçi okurlarından gelecek, öneriler, eleştiriler, olumlu veya olumsuz pratik çalışmaların sonuçlarının gönderilmesi, kısaca hepimizin katıldığı oranda çalışmalarımız, tespitler düzeyinden olumlu prartikler, başarılı çalışmalar düzeyinde gelecektir.

Bacılar,

Görüldüğü gibi, önerilebilecek tüm çalışmalar içerisinde bizlere büyük görevler düşmektedir. Kurtuluşumuz için mücadele edebilecek güçte olduğumuzu kanıtlamamız gerekmektedir. Yapılan çalışmalar içerisinde tüm zorluklarına rağmen yerimizi almaya çalışalım. Devrimci İşçi hepimizi görev başına çağırıyor.
Ancak erkek arkadaşlarımıza da bu konuda ciddi devrimci sorumluluklar düşmektedir. Bacıların çalışmalara katılmasını teşvik etmek, onlara çalışacakları vakit bırakmak, yıkmak için uğraşı verdiğimiz düzenin ahlak ve değer yargıları yerine, kadın meselesini de devrimci ahlak ve değer yargılarıyla görmek, her arkadaşın devrimci görevi olmalıdır.

Eğer sosyalistçe ilişkileri kendi ailemiz içerisinde, kendi arkadaşlarımız arasında, hayata geçiremiyorsak, toplumda bunu başarıya ulaştırmamız hayal olacaktır. Lenin'in sözüne kulak vererek bitirelim yazımızı, "Kadınlar için tam bir özgürlük sağlanamazsa proleterya tam bir zafere ulaşamayacaktır."

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

DÜNYA KADINLAR GÜNÜ NEDİR?

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Kadınların baskısız ve sömürüsüz bir dünyaya olan özlemlerini daha güçlü dile getirdikleri gün.

Bundan 123 yıl önce yine bir 8 Mart günü Amerika'da tekstil iş kolunda çalışan kadın işçiler, "eşit işe eşit ücret" ödenmesi, iş gününün 10 saatte indirilmesi için New—York'ta gösteriler düzenlediler, grevlere gittiler. Tekstil işçisi kadınlar bu eylemlerinde yoğun baskılarla karşılaştılar ama mücadeleden yılmadılar.

Alman kadın devrimci Clara Zetkin'in önderliğinde Kopenhag'da 1910 yılında düzenlenen bir toplantıda, emekçi kadınların mücadele azmini simgeleyen 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edildi O yıldan bu yana her yılın 8 Mart günü, dünya kadınlarının emperyalizme, faşizme, şövenizme, baskıya, zulme, sömürüye ve eşitsizliğe karşı verdikleri mücadeleyi simgeleyen bir gün olarak kutlanmaktadır.

Sanatın geçmişi ve bugünü üstüne...

Çağımızdaki sanatı anlatabilmek için biraz gerilere gitmek gerek. Gerilere dedimse ta eski çağlara. Yani atalarımızın ağaç kovuklarında, mağaralarda yaşadıkları çağa.

En eski atalarımız tek tek yaşıyorlardı. Ağaçlarda biten meyveleri, kozalakları yiyerek yaşıyorlardı. Bütün gövdeleri uzun kıllarla kaplıydı. İnsandan çok hayvana benziyorlardı. Uzun yıllar böyle geçti. Dedelerimiz ağaçlardan indiler, mağara kovuklarından çıktılar. Bazı düşmanlara karşı birlikte karşı koymaya başladılar. Toprağın altını kazıp bazı kökleri de yemeye başladılar.
Giderek toplu yaşamanın şart olduğunu öğrenip birlikte yaşamaya başladılar. Aralarında iş bölümü oldu kendiliğinden. Kadınlar çocuklara ve yaşlılara bakarken, erkekler daha güçlü olduklarından ava gidiyorladı birlikte. Vahşi bir hayvana karşı korkuyu birlikte yaşıyor, onu yenince de birlikte seviniyorlardı. Böylece duygular gelişmeye başladı. İnsana has olan duygular. Korku, sevinç, üzülme gibi duygular. Bu duygular gide gide saza, söze, çizgiye dönüşmeye başladı. Zamanla sevinç, çığlığının yerini sevinçli melodiler almaya, üzüntülerinin ilk belirtisi olan acı ses çıkarmaları ağıtlar almaya başladı. Böylece ilk müzik sanatı doğmaya, gelişmeye başladı.

Öldürdükleri vahşi hayvanların resimlerini bir övünç olarak mağara duvarlarına çiziktirmeye başladılar. İlk resim sanatı doğmaya başladı.

Başlarına gelen bir takım olayları sesle, işaretle birbirlerine aktarmayı öğrendiler. Sözlü edebiyatın, romanın, öykünün, şiirin ilk biçimlerini oluşturmaya başladılar böylece. Herkes gücü yettiği kadar çalışıyor, ihtiyacı olanı alıyordu. Birisi çıkıpta hep bana rab bana demiyordu. Demiyordu ama bu hep böyle gitmedi de. Yavaş yavaş güçlü olanlar zayıf olanı dövmeye onun hakkını alıp yameye başladı elinden. VE böylece de sınıflar çıktı ortaya. Bir kaç güçlü, ve ezilen binlerce çalışan. Bu arada güçlülerin sanatıyla, ezilenlerin sanatı da ayrılır oldu. Beyler av türküleri, aşk türküleri söylerken, ezilenler tarlalardaki acılarını dile getiriyorlardı. Bir sınıfın hoşlandığı müzikten, resimden, öyküden öbür sınıf hoşlanmıyordu. Çünkü her şeyleri değişmişti artık: zevkleri, eğlence anlayışları, düşünceleri, dünyaya bakışları.

Bu yaşam biçiminin ardından Köleci Toplum dönemi geldi. Beyler ve köleler. Sınıf ayrımı iyice belirginleşir oldu. Sınıf sanatı da tabi iyice gelişir oldu. Ve bu dönemde, daha sonraki Feodal Toplum döneminde ve de Sanayi burjuvazisinin ortaya çıktığı dönemde burjuva sanatı da ona bağlı olarak çok sesli müzik dinlemeye gidiyordu. İşçi sınıfının sanatı ise bir kaç sesin ötesinde cılız bir yaşamdan kurtulamıyordu. Nasıl kurtulsun ki? Onlara binlerce yıldan bu yana şiirden burjuvazi anlar, müzikten burjuvazi anlar, sen tarlada türkülerini mırıldan yeter. Tiyatro senin neyine, okuma yazma bilmek senin neyine. Daha doğrusu eğlence senin neyine. Sen tek çalış, gerisine karışma. Karışmaya kalkınca da üstüne ordular gönder, vur, kır, sindir, sustur. Ama bu da böyle gitmedi. Karl Marks diye bir düşünür çıktı ortaya ve işçi sınıfının dünyanın gerçek sahibi olduğunu, yaşamın onların elinde var olduğunu, onlarsız hiç bir şeyin olamıyacağını söyledi, kanıtlandı. Dünyaya yeni bir kan geldi. Bu arada işçi sınıfının sanatına da. Böylece burjuvaziye karşı ekonomik ve politik mücadele veren işçi sınıfı kendi sanat anlayışıyla da burjuva sanat anlayışına karşı savaş vermeye başladı. Binlerce yılın acıya dökülen türküleri, ağıtları, masalları ve hiç bilinmeyen bu sınıfın yaşamı sanatın bütün alanlarında boy gösterir oldu. Burjuva sanat anlayışı gerilerken işçi sınıfının sanat anlayışı şahlanıyordu. Ve bu sanat anlayışı Ekim Devrimi ve sonrası burjuva sanat anlayışını ölümüne mahkum etti. Böylece işçi sınıfının sanatının adı koyulmuş oldu: Sosyalist Gerçekçi Sanat.

Türkiye'ye gelince; Anadolu göçebelikten kurtulup toprağa yerleşmesiyle beylikler de tek tek boy gösterdi. Ardından altıyüz yıllık Osmanlı Saltanatı geldi. Osmanlı burjuva sanatı sarayda gelişti. Özellikle müzikte ve şiirde büyük adımlar atıldı. Tabii burjuvaziden yana. Anadoluda ise özellikle sözlü edebiyatın büyüdüğünü görüyoruz bu dönemde. Köroğlu hikayeleri baş kaldırmanın sözünü sazını söyler. kerem ile Aslı, Emrah ile Selvi, Mem'u Zin, Siyaben'u Hace bu dönemde büyük bir zevkle dinlenen sözlü edebiyatımızın şaheserleridir. Halkın sevdası, acısı, türküsü büyük bir incelikle anlatılır bu hikayelerde.Osmanlı burjuva şiirinin karşısına ise Pir Sultan'larla, Dadaloğlu'larla, Şeyh Bedrettin'lerle, Yunuslarla, Seyrani'lerle ve Karacoğlan'larla çıkıldı. Ezilen Anadolu insanın acısı, sevdası, kini, alayı, başkaldırısı dilin en inceliği ile anlatılır bu ozanların şiirlerinde.

Osmanlı'nın son dönemlerinde Batı'ya yenilmenin sebebi cahillik olarak gösterilir. Gösterilir ve ilkokul bulunmayan ülkede Yüksek Harp Akademileri kurulur. Batıdaki kurumlar aynen aktarılmaya başlar. Abdulhak Hamit, Rasin ve Korney gibi o çağın ünlülerinin romanlarını sadece ad değiştirerek aktarır kendi romanı diye dilimize. Karl Marks'la altı ay İngiltere'de aynı sokokta yaşayan Şinası gelir gelmez karısını boşar ferace giyiyor diye ve Şair Evlenmesini yazar. Türkiye kapitalizme göbekten bağlanınca Avrupa'ya, Osmanlı burjuva sanatının temsilcileri de bağlanırlar kalemleriyle batı sanat anlayışına. Batı anlamında roman ve tiyatro böyle girer toplumunuza. Karagöz, Orta Oyunu, Köy Seyirlik oyunları ezilenlerin yaratısı olduğu için hor görülür, benimsenmez. Halkın sanatı ise burjuva sanatının olanakların dan yoksun ve bir çeşit ona karşıdır da. Bu yüzden burjuva sanat anlayışının iyi yanların - dan yararlanmaz. Burjuva sanatı da halkın sanatını küçük ve basit gördüğü için ona eğilmez. Bu iki ayrı sanat anlayışı birbirinden bağımsız gelişmesini sürdürer.

Kurtuluş savaşıyla birlikte hem toplum yapısında, hem de sanat anlayışında bir değişim görülür. Anadoluya yukarı dan bakanlar, onlar sayesinde istiladan kurtulunca, halk denilen şeyin yüceliğini görür gibi olurlar. Bu dönemde iyi niyetli burjuva yaklaşımlarına rastlanır sanatta. Yakup Kadri'nin Yaban adlı romanı bu türde ilk ciddi romandır (Okumanızı öneririm). Bundan önce bir kaç roman gösterilirse bile Yaban bizim romanımızın başlangıcı sayılır. kurtuluş savaşımız sonrası Köy Enstitüleri kurulur. Bu okullarda köy çocukları okumaya başlarlar. Ve ilk defa halk çocukları burjuva sanatını da küçümsemeden batı roman ve öykülerine sarıldırlar. Bütün dünya klasikleri bu dönemde girer ciddi bir biçimce yurdumuza. Ve o Köy Enstitülerinde okuyan yetenekli köy çocukları, ki gerçekten yetenekli olanları ilk ciddi köy romanlarını (köyü sorun olarak alan), bir yerde ezilen insanların romanlarını, öykülerini yazmaya başlarlar. Müzikte çok sesli müziğe dayalı besteler yapılır, halk türküleri, koçaklamalar konu olarak alınır.

Ülkemizde işçi sınıfının gücü ortaya çıktıkça onların sanat gereksinimleri de ortaya çıkar. Tiyatroya yalnız kuyruklu elbiseli beylerin ve hanımefendilerin gitmeye, tiyatroyu yalnız onların dışında da ezilen sınıfların anladığı bazı sanatçı kafalarına yerleşmeye başlar ve işçi sınıf ve müttefiklerinden yana olan onun gerçek sanat anlayışı Sosyalist Gerçekçi Sanat akımı öğrenilmeye başlar. Peki nedir bu Sosyalist Gerçekçi Sanat akımı?

Bu sanat akımı Ekim Devrimi öncesi ve sonrası gelişmiş. Sovyet İşçi Sınıfının sanat anlayışıdır. Doğruyu ele alıp onu doğru bir biçimde daha güzele doğru değiştirerek yola çıkar. Olanı olduğu gibi aktarmaz. Onu yeniden yaratır. Bu sanat anlayışında insanı yüceltme vardır. Her sanat dalı geçmisini, ta ağaçta yaşayan dedelerinden başlayıp hem kendi tarihini, hem başka ulusların tarihini çok iyi bilmek zorundadır. Ciddi olmak zorundadır bu konuda. Çünkü sanatını temsil ettiği sınıf yeni bir dünya kurmanın ciddiyetini taşımaktadır omuzlarında, kafasında. Bir müzik eseri sanatçı için yeteneğine sığınarak, nota bilgisine güvenerek sadece duygularını dökmek değildir notaya.

Müziğin tarihini çok iyi bilmelidir. Kendi halk müziğini iyi bilmelidir, bunun yanında burjuva müziğinin iyi yanlarını çekip çıkarmalı ve bütün bunların ışığı altında yapmalıdır yapıtını. Geçmişini reddeden, geçmişten soyutlanmış hiç bir yapıt işçi sınıfı sanat anlayışının yapıtı değildir. Sanat bir eğlencedir özünde. Ama ciddi bir eğlencedir. Tiyatro sahnesinde kıçını göstererek seyirciyi güldürme, eğlendirme de bir sanat anlayışıdır, insanın gelecek güzel günlere gitmekte olduğunu bütün maddi kaynaklarıyla bir sanat anlayışı içince eğlendirmek de bir sanat anlayışıdır. İlki ciddiyetsiz, ikincisi ciddidir. Halide Edip Adıvar'a, nasıl roman yazdığı sorulduğunda verdiği yanıt? Konuyu önceden kafamda kurmam. Yazı makinasının başına geçerim kişiler ve olaylar beni nereye götürürse oraya giderimdir. Bu ciddiyetsiz bir sanat anlayışıdır. Ama Halide Edip Adıvar'ı ciddiye almak zorundadır işçi sınıfının sanat anlayışını benimseyen sanatçı. Bir kalemde atmamalı onu didik didik araştırmalı, iyi bulduklarını (az da olsa) çıkarmalı ve yararlanmalıdır. Çünkü o bize geçmişten kalan bir mirastır. Bir mirasta ne hep iyidir, ne hep kötü. Geçmişi çok iyi bilmek zorundadır sanatçı. Örneğin bir tiyatro yazarı bir yapıtı ele almadan Hititlerin, Lidyalıların, Urartuların, Aryenlerin geçmişteki tiyatro anlayışını bulup çıkarmalıdır ortaya. Anadolu köylerinde düğünlerde oynanan Köy Seyirlik oyunlarını küçümsememelidir. Onu ciddi bir biçimde araştırmalıdır. Sonra dünyamıza bakmalı tiyatroyu orda da araştırmalıdır. Marksist sanat anlayışını da burjuva sanat anlayışını da çok iyi bilmek zorundadır. Yeteneğine sığınıp "Ben yazarım", deyip bir iki gecede tiyatro oyunu yazma kolaylığına düşmemelidir. Yoksa ciddi olmaz, istesede olmaz. Geçmişi çok iyi bilip, geleceğe çok iyi bakmak zorundadır. Tolstoy yapıtlarında elli yıl öncesinden devrimin gelmekte olduğunu müjdeler Rus toplumuna. Devrimin geleceğini elli yıl önceden okumak ve buna ciddi bir şekilde inandırılmak ne güzel bir şeydir bir işçi, bir ezilen için. Oysa Tolstoy bir burjuvadır. Ama Lenin'in en çok okuyup sevdiği romancıdır. Bizim için de sanatta kolaycılığa kaçılmamalıdır. Devrimi yarın olacakmış gibi göstermek insanı yanılgıya ve umutsuzluğa sürükler. Oysa sanat yapıtı kalıcı olmalıdır. Günlük kazanımların peşinde olmamalıdır. Sahneye çıkıp hece vezniyle marksizm, sosyalizm kafiyesi uydurmakla devrimci sanatçı olunmaz. Yapılan da devrimci sanat değildir. Bu işi ciddiye almamaktır. Bunu işçi sınıfı da ciddiye almamalıdır. Alırsa sanat anlayışına ihanet eder. Çünkü kendi mücadelesinin her alanında ciddi olmak zorundadır. Bunun için de küçümsemeden, önemsemeden kurtulup roman okumalı, şiir okumalıdır. Dünyamız artık onlar için kendisi için yazan binlerce romancı ve şairle doludur. Zamanı oldukça bu kavgaya da hazırlanmalıdır. Çünkü kıç atana gülerek bunu eğlence sanmaktan kurtulmalı ve ciddi eğlenmesini bilmek zorundadır. Ciddi eğlenmesini bilmenin yolu ise okuyup öğrenmekten geçer.

belgelerle FAŞİZM ve

Tariş'te işçilerin üzerine Ordu birlikleri saldırdı. Egemen sınıflar, Paşa'sı, Başbakan'ı, iş adamı ile halka karşı açılmış bir iç savaştan bahsediyorlar. Emekçi halkımıza karşı son derece sistemli ve planlı bir saldırı programı uygulanıyor. Tüm bu faşist cinayetler nasıl ve nereden planlanmaktadır?

Ülkemizde Yıllardır "Kökü dışarda" akımlardan bahsedilir. Egemen sınıflarca tüm eylemlerin kökü dışardaki akımlarca, yapıldığı söylenir. Aslında biraz doğruluk payı vardır bu söylenenlerde. Son derece sistemli ve planlı olan faşist cinayet ve saldırıların "kökü" dışardadır. Ve o kök İhsan Sabri Çağlayangilin dediği gibi "İçimize öyle bir kök salmıştır ki söküp atmak mümkün değildir."

Bu yazıda Türkiye kamuoyunda belgeleriyle ortaya çıkmış bu gerçekliği toplayıp yeniden sunuyoruz. CIA'nın uluslarası planda KONTR-GERİLLA faaliyetleri ve ülkemizdeki örgütlenmesini belgelerle anlatmaya çalışacağız.

Bu belgeler bir diğer açıdan, devrimcilerin yıllardır savundukları görüşlerin doğruluğunun kanıtlanması açısından da önem taşıyor.

Hala bazı "solcu"larımız, "Faşizme Geçit Yok" diyorlar. Mevcut "demokrasiyi" koruyacaklarını, faşizme geçit vermeyeceklerin söylüyorlar. Ve yıllarca CHP'nin iktidara getirilmesi gerektiğini, CHP iktidarının faşizmi geçici olsa da tehlike olmaktan çıkaracağını söyledi durdular.
CHP'lisinden TKP, TİP, TSİP'e hatta KSD'ye kadar varan bu koronun, Türkiye'de Devlette örgütlü faşist güçlerin oyununa geldikleri gün gibi açıktı.
Çünkü bugün ülkemizde CHP'nin işbaşına gelmesiyle de bir gerçeği her gün ölen onlarca insanımız pahasına öğrendik. Ortada geçit vermeyeceğimiz değil, çoktan geçip gitmiş, devlete yerleşmiş olan, devlet kurumlarına egemen olan bir faşizm vardır.

Devrimciler burada belgelerle de kanıtlanan bu gerçeği yıllarca vurguladılar. Faşizme karşı mücadelenin sadece var olan hakları korumakla sınırlanamayacağını bunun aynı zamanda, ve esas olarak bir iktidar sorunu olduğunu anlattılar. Bu işin Tek Yol'u Devrim'di.
Bugün yaşanan gerçekler bu tezleri doğruluyor. Burada anlatılacak olanlar bu tezlerin, belgelerle kanıtından başka bir şey değildir. Bundan dolayı teorik tahlilden çok, belgelerin bir sıra içerisinde sistemli olarak verilmesine çalışıldı.

II. Dünya Savaşı Sonrası Ve ABD

Amerikan Emperyalizmi II Dünya savaşından gelip çıktı. Ama galip çıkan bir başka ülke daha vardı Sovyetler Birliği. Dünyanın üçte biri Sosyalist sisteme dahil olmuş; Afrika'da bağımsız milli devletler kurulmuştu. Emperyalizmin kontrolü altındaki alanlar daralmış ve bu bölgeleri kontrol altına almak özel bir önem kazanmıştı. Emperyalist sistemin jandarma'sı Amerika bu dönemde, gerek sosyalist sistemin varlığı, gerekse güçlü anti-emperyalist eğlemler nedeniyle doğrudan açık askeri işgale gidemiyordu. O halde yeni yöntemler, yeni metodlar bulunmalıydı. Gerek ABD'de gerekse Kontrol altına alınacak ülkelerde bu doğrultuda örgütlenmelere gidilmeliydi.

İçine girilen dönemin yeni bir dönem olduğunun en iyi izahını Kennedy şöyle yapıyordu:
"Dünyamız daha uzun yıllar süreceği anlaşılan yeni bir döneme girmektedir. Bu dönem Hindiçini tipi partizan harpleri dönemi olacaktır. Bu durum tamamen yeni nitelikte strateji ve tamamen yeni cins silahlı kuvvete sahip olmamızı gerektiriyor. Bu dönemini zorunlu kıldığı yepyeni silahlı kuvvetlerin özel eğitime, özel silahlara ve teçhizata ihtiyacı vardır".

Açık Askeri işgalin ABD açısından kullanılamaz hale gelmesi, kontrol altındaki ülkelerde iç-savaş esasına dayalı, o ülke halkını biribirine kırdırtmak temelinde bir politikayı gündeme getiriyordu.

"Amerika'nın desteklediği hükümetin otoritesini sağlayarak, düzeni kuvvetlendirmek" şeklinde ifade edilen bu yeni politikanın gerekçesi, en büyük tekel gurubu tarafından (Rockefeller) hazırlanan bir raporda şöyle anlatılıyor:
"Bizim güvenliğimizi sadece açık saldırılar tehdit etmiyor. Bu açık saldırıların yanında, ondan daha tehlikeli, ama saldırı görünüşünde olmayan başka tür tehditler de vardır. Bu tehditler, içerden yapılmak istenen değiştirme ve dönüşümlerdir. Bu maskeli saldırılar bazen iç-savaş biçiminde, bazen devrimci hareket biçiminde, bazen demokratik akımlar ve reform hareketi biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bizim amacımız bu ve buna benzer akımları önlemek olmalıdır.
Ama Bu açıdan alınacak önlemlerin "yeni" olması gerekiyor.
"Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale, ne klasik askeri strateji'ye uymakta ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir. Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir niteliği ve biçimi vardır."

Bu satırlarda Şili, Yunanistan askeri darbelerinin, 12 Mart muhtırasının ve ülkemizdeki bugün yapılmak istenenlerin kaynağı açıkça belli olmaktadır. Çünkü tüm bunlar "Yeni(!)" olan müdahale biçimleridir.

Devrimci Mücadeleyi bastırmak, halk hareketlerini boğmak amacın güden ABD bu doğrultuda önce kendi içinde bir dizi düzenlemelere gitmeliydi. Rockefeller gurubu şunu öneriyordu:

"ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durum düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun, derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalı. Bu özel askeri birliklerin gayet hareketli olması ve çeşitli lokal (yerel) harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte olması gerekir."

Bu öneri doğrultusunda, Amerikan KONTR-GERİLLA' sının ilk nüvesini oluşturacak olan "özel Askeri Birlikler" "STRATEJİK MÜDAHELE BİRLİKLERİ" kuruldu.

Bu politikanın bir parçası olarak geri bıraktırılmış ülkelerde bir dizi askeri, politik, iktisadi yardım ve düzenlemelere gidildi. Bu dönemde güdülen yardım politikasının amacı ABD savunma bakanın'ca şöyle açıklanıyordu:
" Daha kesin olarak belirtmek gerekirse, ... yapılan yardımlarda güttüğümüz temel amaç, gerekli olduğu yerlerde, polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle birlikte ihtiyaç duyulan iç güvenliği sağlayacak yetenekte yerli askeri ve yarı askeri güçlerin yetiştirilmesine yardımcı olmaktır."
Uzun yıllar MHP ve ülkü Ocakları " Biz devletin yardımcı güçleriyiz" diye propaganda yaptılar. Demek ki söyledikleri doğruymuş adamların ve bu emri Amerika'dan almışlar. Bu yerli askeri ve yarı askeri güçleri yetiştirmek için Türkiyeye de bir dizi yardımlar yapıldı.
22 Mayıs 1947'de ABD kongresi Türkiye ve Yunanistan Konusunda bir kanun tasarısını kabul *etti. Kanun şöyle:*
"A.B. Devletleri Kongresinin senatosu ve Temsilciler Meclisi tarafından kanunlaştırılmıştır ki, ... Cumhurbaşkanı (ABD'nin) Birleşik Devletlerin çıkarına uygun mutala ettiği zamanlarda, Yunanistan ve Türkiye, bu hükümetlerin talebi üzerine ve kendisinin tayin edeceği kayıt ve şartlarla, yardımda bulunabilecektir.

Aynı kararın benzeri DP hükümeti döneminde T.C. *Meclisinden geçer. 7484 sayılı yasa ile Türk Hükü*meti, iç güvenliğinin sağlanmasında, ABD askerinin yardımını isteyebilecekti. Ama bu konuda güvenilir destekçilere de ihtiyaç duyuyordu ABD. Bulması o kadar zor da değildi. Bakın Demirel (amaçlarını Amerikan Belgelerinde açıkladığımız) bu yardımın savunuculuğunu nasıl yapıyor: " ABD yardımı olmazsa, ortak düşmana karşı savunmamız zayıflar, ABD yardımına hayır demek, komünizme *hizmet etmektir."*

Yapılan Amerikan Yardımlarının önemli bir ön koşulu bu yardımların kesinlikle kontrol altına alınmasıdır. Fakat bu kontrol o ülke kamuoyundan gizli tutulmalıdır. Bu konu yani yardımın hedefi ve kontrolü Amerikan Belgelerinde şöyle geçiyor: "Dolaylı saldırıları önlemek için politik, ekonomik ve askeri bir sıra yardımlar yapılmalıdır. Askeri yardımların ilk hedefi mahalli kuvvetlerin eğitimi, partizan savaş taktikleri ile, karşıt savaş taktiklerinin öğretilmesi esasına oturtulmalı. Bununla beraber pratikte görüldüğü gibi, sadece mahalli kuvvetlere bel bağlanamaz. Amerikan silahlı Kuvvetlerinin de bu harplere katılması gerekmektedir... Mahalli Kuvvetlerin bütün komite ve idare organları Amerikan uzmanları tarafından kontrol edilmeli, fakat bu kontrol işleri o ülke kamuoyundan gizli tutulmalıdır."

Türkiye'de de bu doğrultu da ,yani T.C. Silahlı Kuvvetlerini ve diğer güvenlik kuvvetlerini iç-savaş esasına göre örgütlemek onları gayri-nizami harp esasına göre yetiştirmek amacıyla: Genel Kurmay II. Başkanlığına bağlı SEFERBERLİK TETKİK KURULU Kuruldu. Bu örgüt uzun yıllar KONTR-GERİLLA'nın merkezi olarak faaliyet gösterdi. Birçok eylemin bizzat planlayıcısı ve uygunlayıcısı idi. Daha sonra 1970 yılında ÖZEL HARP DAİRESİ adını alan bu kuruluş, devletin diğer istihbarat örgütleriyle koordine bir faaliyeti hayata geçirdi. MHP'nin sivil kanat olarak örtülenmesiyle de etkinliğini artırdı. Bu örgütün ve KONTR-GERİLLA'nın bugünü hakkında ayrıntılı bilgiye geçmeden, Amerikanın bu kontrol işini ve eğitim işini nasıl yaptığını görelim:
"Şu anda 49 ülkede, iç savaşın en gelişmiş taktiklerini güvenlik kuvvetlerine öğreten 344 ekibimiz çalışıyor." Böyle diyor 1964 yılında Johnson. Ve bu 49 ülkeden biri de Türkiyedir ve ekiplerden bir kaçı da ülkemizde faaliyet göstermektedir.

Bu yıllarda Amerikan balık yağı, Amerikan süt tozu ile birlikte "Barış gönüllüleri" adı altında yüzlerce CIA ajanı ülkemize geldi. Zaten ABD ile yapılan yardım anlaşmasında: "Yardımın denetlenmesi için ABD görevlilerinin ülkeye serbestçe girişlerine izin verilecektir" maddesi bulunuyordu. Bu amaçla bir de Amerikan Yardım Heyeti (JUSSMAT) adlı bir de örgüt oluşturuldu. Bu örgüt bir *tesadüf(!) eseri 1965 yılında Johnson'un bu sözlerini takiben Türkiye Cumhuriyeti Genel Kurma*yına bağlı seferberlik tetkik kurulu ile aynı binaya taşındı.

Aralarında tek bir duvar dahi yoktu. Böylece askeri personelin yetiştirilmesi işini kamuoyundan gizlemeye dahi gerek duymuyorlardı. (Daha sonra *dedikodunun(!) artması üzerine ayrı ayrı binalara taşın*dılar.)

Sonuçta ülkemiz öyle bir ülkeye döndü ki; Türkiye' yi bu hale getirenlerin baş mimarlarından İsmet Paşa bile şöyle demek zorunda kaldı:

"Daha bağımsız, kişilikli dış politika izlenmesini istiyorsunuz. Herkes aynı seyden bahsediyor. Nasıl yapacağım ben bunu? Karar vereceğim ve işi teknis*yenlere havale edeceğim. Onlar etraflı çalışmalarını* yapacaklar. Yapabilirler mi bunu?... Hepsinin etrafında uzman denen yabancılar dolu, muaffak olamazlarsa, işi sürüncemede bıraktırmaya çalışıyorlar. O da olmazsa karşı tedbir alıyorlar. Bir görev veriyorum, neticesi bana gelmeden Washington'a gidiyor. Sonucu memurumdan önce sefirden öğreniyorum."

Yani CIA "içimize öyle bir sızmış ki; çıkarıp atmak mümkün değildir".

TÜRKİYE I

TÜRKİYE VE KONTR–GERİLLA

Ülkemizdeki Faşist cinayet ve saldırıların kaynağı olarak bilinen resmi sivil Faşist kurumların tek bir merkezden yönetildikleri bugün biliniyor. Kontr-Gerilla örgütü olarak bilinen bu örgütün yapısı ve çalışmalarını, dününü ve bugününü yakından görmeye çalışalım.

Başlangıçta Seferberlik Tetkik Kurulu bu örgütün merkezi durumunda idi ve doğrudan genel kurmaya bağlıdır. İşkence gören tüm devrimciler bugün bile şu sözleri hala hatırlıyorlardır:

"Burası doğrudan Genel Kurmaya bağlı bir Kontr-Gerilla üssüdür. Burada ne Anayasa, ne de babayasa vardır. Öldürür bir kenara atarız"

O zaman Kontr-Gerillanın merkezi olarak bilinen S.T.K.'nın yapısına biraz daha yakından bakalım.

GENEL KURMAY 2. BAŞKANLIĞI

ÖZEL HARP DAİRESİ

S.T.K ŞUBELERİ
(25 ADET)

- EĞİTİM ÖĞRETİM GURUBU
- ÖZEL BİRLİK
- ÖZEL ŞUBE (Kıbrıs)
- HAREKAT PLANLAMA KOORDİNASYON
- İDARİ ŞUBE

1) STK Şubeleri:

Burada sivil giyimli askeri personelin yanısıra siviller de görev alırlar. Bu görevliler; silah depo etmek, bulundukları bölgede halkın eğilimini saptamak ve istihbarat faaliyetini yürütüyorlar. Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) ile ortak çalışıyorlar.

Bu şubelerde depolanan silahların MHP ve Ülkü Ocaklarının eylemlerinde kullanıldığı, ayrıca şubelerde görevli sivillerin doğrudan bu eylemlere katıldıkları tesbit edilmiştir.

2) Eğitim ve öğretim gurubu:

Çeşitli birliklerden oluşan seçilmiş subay ve assubay, sabotaj, tahrip, sorgulama, psikolojik savaş v.s. konularında eğitim görüyorlar.

3) Özel birlik:

55-60 kişilik iyi eğitim görmüş subay ve assubaylardan oluşan seçkin birlik. Bu birliğe mensup bir YÜZBAŞI 'nın 1 Mayıs Istanbul Katliamına adı karıştı. Sorumlusu olduğu söylendi.

4) Kıbrıs işleri ile ilgilenen daire :

Sivil ve resmi faşist güçlerin çalışmalarının en açık görülebildiği yer MHP ve ÜO cinayete adı karışan Faşist katilleri Kıbrıs üzeri Almanya ve diğer Avrupa Ülkelerine kaçırıyor. MHP ile Kontr-Gerilla arasındaki bağı SADİ SOMUNCUOĞLU sağlıyor. MİT ajanları Türkiye ile bağlantıda doğrudan görev alıyorlar. Bir yıl önce bu ekipten bir üstteğmenin MHP'lilere ordu malı silahlar verdiği açığa çıktı. Fakat olay örtbas edildi.

Özellikle 12 Mart döneminde iyice belirginleşen faaliyetiyle ön plana çıkan ve ülkemizde egemen sınıfların temel dayanağını oluşturan bu Kontr-Gerilla örgütlenmesi belirli bir evrim geçirdi. 12 Mart döneminde elde edilen en önemli ders belli bir kitle desteğine sahip olunmayışı idi. Ve bunun örgütlenmesine gidildi.
Ayrıca örgütlenmeler arasında sıkı bir koordinasyon sağlanabilmeli ve en önemlisi sivil ve askeri faaliyetler tek elden yönetilmeliydi. Kontr-Gerilla'cıların temel el kitapı olan ve bizde Genel Kurmay Başkanlığı tarafından orduya dağıtılan CIA ajanı GALULA'nın Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri adlı yapıtta sivil örgütlenme ve önemi konusunda şu satırları okuyoruz:

" Durum ve şartlar ne olursa olsun, esas mesele mücadeleye iştirak eden halkı teşkilatlandırmaya başlamaktır. Bu da mahalli liderleri mesuliyetli makamlara ve idare mevkilerine getirerek yapılır... Ayaklanmaları bastırmakla görevli olan kuvvetlerin bu liderleri bulduğu gibi, bunlar da halk arasında muharip kimseleri bulmalıdırlar. Bulunacak muharip kimseleri bir arada tutabilmek için, bu liderlerin yardıma, desteğe ve bir siyasi partinin rehberliğine ihtiyaçları vardır."

Bu direktif doğrultusunda MHP'nın ve Ülkü ocaklarının örgütlenmesine hız verildi ve idarenin tek bir merkezde toplanması sağlandı.

Bugün Özel Harp Dairesi şu örgütlerle sıkı bir işbirliği halinde çalışmaktadır.

Genel Kurmay İstihbarat Başkanlığı
Jandarma İstihbarat Organları
(Emniyet Genel Müdürlüğü, Siyasi Polis)
Milli İstihbarat Teşkilatı
ETKO, TİT bunun legal örgütlenmesi, MHP ve ÜO

Tüm bu örgütlerden gelenler tek bir merkezi oluşturmaktadırlar. Ve yönetim bu merkezden olmaktadır.
Bu örgüte, Kontr-Gerilla örgütüne alınırlara, şu yemin ettirilir. "Burada öğrendiklerimi herhangi bir yerde açıklarsam, söylersem vucudumun ortadan kaldırılacağını şimdiden kabul ederim."

Sadece 1965-1969 yılları arasında çok sayıda özel harp dairesine bağlı subay'ın Amerika'ya eğitime gittiğini ve hala da gitmekte olduğunu ekleyerek tablomuzu tamamlayalım.
Görüldüğü gibi Devlet içinde örgütlenmiş, resmi, yarıresmi ve sivil kuruluşlarıyla devlete egemen olan bir Faşizm olgusu ile karşı karşıyayız. Bundan dolayı faşizme karşı mücadele tüm bu örgütleri hedeflemek, bu örgütlerin dağıtılmasını içermek sorunudur. Bu ise ancak bu devlet'e karşı mücadele etmekle mümkündür. Halkın kendi devletini, demokratik halk iktidarını kurmakla mümkündür.
Oysa özellikle CHP ve revizyonist partiler tarafından Faşizm MHP ve onun devlet organlarındaki taraftarları olarak görüldü. MHP ye karşı mücadele Faşizme karşı mücadele ile bir ve özdeş tutuldu. MHP'nin kapatılması ve bazı faşist katillerin yakalanması ile bu işlerin düzeleceği zannedildi. Oysa Ecevit'in bugün belki kendisinin dahi unuttuğu bir sözü vardır "MHP ve Ülkü Ocakları bir tetiktir, önemli olan bu tetiği çeken eli bulmaktır" Bu el ortadadır. Devlet içindeki Faşist kurumlardır. Ama bu kurumlarla uzlaşma ve anlaşma temelinde bir politika güden, barış hayalleri yayan Ecevit elbette bu ele birşey yapamazdı. Ve o el yani Kontr-Gerilla Ecevit'e istediklerini, teker teker, onu teslim olarak yaptırdı.

O halde faşizme karşı mücadele bir faşist tırmanmayı, MHP'nin tırmanmasını engelleme mücadelesi değil, tüm bu kurumları hedefleyen bir iktidar mücadelesidir. Bir devrim meselesidir.

KONTR-GERİLLA TARTIŞMALARI ve bazı Gerçekler

Kontr-gerilla örgütlenmesi üzerine tartışmalar özellikle 78 Bütçe görüşmeleri sırasında yoğunlaştı. CHP milletvekileri Niyazi UNSAL ve SÜLEYMAN GENÇ bir dizi belgeleri açıkladılar. Muhalefet sıralarındayken ECEVİT'TE Cumhurbaşkanına yazdığı bir "özel" mektupta, böylesi bir örgütün varlığından bahsediyor ve önlemler alınmasını istiyordu.

İktidarı döneminde tartışmanın gündeme gelmesiyle birlikte ise Ecevit'in tavrı yüzde yüz tersi oldu. Ve böylesi bir örgütün olmadığını söyledi veya zorla söylettirildi. "Seferberlik Tetkik Kurulu, dış düşmana karşı kurulmuş bir örgüttür. Bazı kötü düşünceliler onu amaçları dışında kullanmaya kalktılar.. v.s." türünden sözlerle konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Çünkü iktidarı sırasında bir gerçeği görmüştü Ecevit, hükümet olarak kalabilmesi, bu güçlerle anlaşmasına bağlı idi. Bundan dolayı bu örgütlerin üstüne gidilmesi gibi bir sorun olamazdı ve bundan dolayı bu tartışmaları kesmeliydi.

Ama işin ilginç yanı aynı dönemde, Faik Türün, Genel Kurmay Başkanı Sancar ve MHP başkan yardımcısı Somuncuoğlu'nun biribirlerini tamamlayan açıklamaları idi.
İstanbul KONTR-GERİLLASI kurucusu, şimdiki AP senatörü Türün Kontr-Gerilla tartışmalarında: "Bu tartışmayı kesin, yoksa iç-savaş çıkar. Türkiye'de 'Tek Yol Devrim'," Kurtuluşa kadar savaş" diyenlere karşı iç-savaş verilecektir" türünden sözler söyleyerek, işin fazla karıştırılmaması gerektiği tavsiyesinde bulunuyordu. Kontr-Gerillanın devrimcileri yok etmeyi amaçlayan bir kuruluş olduğunu da itiraf ediyordu.

Tartışmalar sırasında Silahlı Kuvvetlerin hangi amaçlarla örgütlendiğinin iyice açığa çıkması üzerine rahatsızlığa düşen Semih Sancar ise Ecevit'e yolladığı mektupta "Kontr-Gerilla ile tartışmalarda ordu mensuplarının suçlandığını" belirtti ve "tartışmaların son bulması için açıklama yapılmasını" rica etti. Genel Kurmay Başkanı bu tartışmalar sırasında Türkiye'nin Savunma stratejisi ve Silahlı Kuvvetlerle ilgili gizli kalması gereken bazı bilgilerinde ortaya atılmakta olduğunu ifade etti.
Aynı yollu sözler yine Meclis kürsüsünden, bu sefer de MHP'den geliyordu.

"Kontr-Gerilla örgütüyle ilgili araştırma yapılmalı ancak memleketin selameti bakımından bazı konular açıklanmamalıdır."
Açıklanmaması istenen şeyin, Genel Kurmay Başkanın, Faik Türün'ü MHP'yi rahatsız eden şeyin ne olduğu bellidir artık. Bu, tüm bu kuruluşların nasıl emperyalizmin paralelinde, ülke halkını yok etmek temelinde örgütlendikleridir.

Gelecek sayıda bu konuda belgelerle açıklama yapmaya devam edeceğiz.

Bu konuda Aydınlık Yayınları' ndan, Emin Değer, Süleyman Genç' in kitaplarından ve konuyla ilgili yayın yapan aylık yayın organlarından ve günlük gazetelerden yararlanılmıştır. Kaynaklar metin içinde ayrıca belirtilmeyecektir.

fransa

YAŞASIN KONFEKSİYON İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ

Kapitalizm, kendisini ayakta tutabilmek, ömrünü biraz daha uzatabilmek için emekçilerin yaşama haklarına dahi saldırıyor.
Gereksinmelerine cevap verdiği zamanlar, insanlık dışı koşullarda çalıştırıp, doyumsuzca sömürdükleri kartsız çalışan emekçileri, kapitalist ekonominin şifâsız hastalığı olan *kriz dönemlerinde işten çıkartıp sokaklara* dökmekte, üstelik onların çalışma istemlerini suç olarak ilan etmektedirler.. Dünyanın hertarafında, ezilen halkların verdikleri anti-emperyalist kurtuluş mücadeleleri, tekelci patronların sömürü alanlarını daraltmakta, bir krizden diğerine sürüklemektedir. Bu krizlerin sonuçlarından kendi ülkelerinde doğacak toplumsal muhalefetini engellemek için yabancı işçileri, hatta ça*lışma ve oturma izni olmayan yabancı işçi*leri emniyet sübabı olarak kullanmaktadırlar. "Kaçak işçi" damgası altında, suçluluk duygusu vererek, onların tüm sosyal haklarını gaspetmektedirler. En doğal ihtiyaçlarını karşılayacak kadar dahi ücret alamayan, her türlü sosyal haktan yoksun, iş sezonu sonunda tek kuruş ödenmeden sokaklara atılıp, açlığa terkedilen, üstelik polislere toplattırılıp, hapishanelere doldurulan veya ülkelerine gönderilen kartsız *emekçilerin nasıl mücadele* vereceğinin örneğini, şimdi Paris'te konfeksiyonda çalışan kartsız işçiler veriyorlar.

Kesin olarak bilinmemesine karşın Fransa'da konfeksiyon iş kolunda 20-25.000 civarında kartsız işçi vardır. Bunların 10-15.000 kadarını Türkiyeli emekçiler oluşturmaktadır. Bu emekçiler büyük küçük patronlar tarafından çok düşük ücretlerle, tatil günleri dahil günde 12-15 saat çalıştırılarak azgınca sömürülür. Bir yandan ırkçı polis kontrolü, bir yandan işten atılma korkusu ile bu sömürü çarkı içinde bir gün yeterince para biriktirip ülkelerine dönmek umudu *ile bu ezil*mişliğe ses çıkarmazlar konfeksiyon işçileri.

Normal bir işçinin sahip olduğu aile yardımı, ücretli tatil, fazla mesai, ev yardımı gibi sosyal haklardan yoksundurlar. Kartsız oldukları için patronların saptadığı ücrete razı olmak zorunda kalırlar? Ses çıkaramazlar, çünkü, polis tarafından dışarı atılma tehlikesi vardır. Çoğu metroya binemez, kahve köşelerinde iş sezonunun açılmasını beklerler. Tanınmamak için saçlarını boyatır, giyimlerini değiştirirler. Geceyi poliste geçirmeyen kartsız işçi yok gibidir. Bütün bunlar, bu sömürü çarkının dönmesi, bir avuç patronun ucuz işgücünden yararlanıp milyonları vurması içindir. Yani kapitalist toplumun MODERN KÖLELERİDİR bu işçiler.

Biz konfeksiyon emekçileri, patronların bizleri yıllarca sömürüp sonradan ekonomik krize girince bizi geri yollamalarına izin vermiyeceğiz. Bunu ancak kendi davamıza sarılarak, birlikte mücadele ederek başarıya ulaştırabiliriz. Halkımızın Devrimci Yol'undaki Devrimci İşçi örgütlülüğümüzün ve Kartsız İşçiler Komitesi'nin önderliğinde aşağıdaki talepler doğrultusunda mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz.

1) KONFEKSİYONDAKİ TÜM KARTSIZ İŞÇİLERE OTURMA VE ÇALIŞMA KARTI VERİLMELİDİR

2) METROLARDA-, SOKAKLARDA IRKÇI KART KONTROLLERİ KALDIRILMALIDIR

3) GÖÇMEN İŞÇİLER İÇİN GETİRİLEN YENİ BASKI YASALARI KALDIRILMALIDIR

4) TÜM İŞÇİLER AYNI SOSYAL VE POLİTİK HAKLARDAN YARARLANABİLMELİDİR

5) TÜRK MAKAMLARI KARTSIZ İŞÇİLERE KARTLI İŞÇİ MUAMELESİ YAPMALIDIR

Biz gerçek kurtuluşun ancak ülkemizde halkın kendi iktidarını kurmasından geçtiğinin bilincindeyiz.

KURTULMAK YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ!

Kartsız işçilerin 51 %i evli. Evli olanların ise 54 %ünün ailesi Fransa'da. Bu 54 %ün 11 % çocuksuz, 43 %ü çocuklu ailelerden oluşuyor.

Fransa'ya geliş tarihlerine göre yüzdeler:

1975	20 %
1976	*19 %*
1977	13 %
1978	17 %
1979	29 %
1980	02 %

Çalışma alanları:

Makinacı	52 %
Terzi	33 %
Modelci	1,5 %
Ütü ve sülsüleci	13,5 %

Aylık ücretleri:

8 %	1.500 Frank
28 %	1.500 - 1.900
34 %	2.000 - 2.499
18 %	2.500 - 2.999
8 %	3.000 - 3.499
4 %	3.500 -

Günlük çalışma saatleri:

8 saat	6 %
9 "	3 %
10 "	12 %
11 "	8 %
12 "	35 %
13 "	15 %
14 "	*13 %*
15 "	6 %
16 "	2 %

Senede ne kadar çalışıyorlar?

5	ay	7 %
6	"	26 %
7	"	19 %
8	"	16 %
9	"	7 %
10	"	11 %
11 - 12	ay	14 %

Atölyelerde kaçar kişi çalışıyorlar:

5 kişiye kadar	52 %
6-9 " "	34 %
10-19 " "	14 %
19 ve fazlası	2 %

mücadele günlüğü

11 Şubat 1980

17 emekçi "konfeksiyon" iş kolunda çalışan tüm Türkiyeli'lere oturma ve çalışma kartı verilmesi için açlık grevine başladı. Açlık grevi ilk günden itibaren binlerce Türkiyeli ve demokrat Fransız örgütleri * tarafından desteklendi.

13 Şubat

Televizyon, radyo, üç haber ajansı ve 30 gazetecinin katıldığı büyük bir basın toplantısı yapıldı. Konfeksiyon işkolundaki Türkiyeli'lerin durumu ve açlık grevinin amaçları basına aktarıldı.

17 Şubat

Sabahın erken saatlerinde çalışma bakanı müşaviri Stoleru grev yerine geldi. 17 grevci arkadaşa kart verilebileceğini söyliyerek greve son verilmesini istedi. Amacı, grevci'leri satın almak ve Fransız burjuvazisinin yüreğine korku salan mücadelemizi engellemekti. Ama arkadaşlarımızdan şu cevabı aldı "Kurtulmak yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" Stoleru grevi kıramıyacağını anlayınca resmi bir görüşme tarihi vermek zorunda kaldı.

20 Şubat

Saat 20.00 de 3.000 Türkiyeli emekçinin katıldığı bir kapalı salon toplantısı yapıldı. Konfeksiyon iş kolunda çalışan emekçilerin sorunları dile getirildi. Binlerce emekçi "Oturma çalışma kartı hakkımız söke söke alırız", "Ya hep ya hiç" sloganlarıyla salonu saatlerce inlettiler.

21 Şubat

Örgütlülüğümüz ve direncimiz karşısında Fransız hükümetinin peşinden Türk makamlarıda bizimle ilgilenir görünmeye başladı. "Büyük Elçi Hazretleri" teşrif ettiler ve "açlık grevinin sağlık üzerindeki zararlarından" bahsettiler. Yaşam kavgası veren konfeksiyon işçileri böyle sözlere ancak gülüp geçtiler.

22 Şubat

Stoleru ile yapılan görüşmede, 31 Temmuz 1976 dan önce Fransaya girmiş olanların iş kontratı bulabildikleri takdirde dosyalarının inceleneceği ve kart verileceği yolundaki teklif tarafımızdan reddedildi.

1 Mart

Sosyalist Parti Başkanı Miterant grevcileri ziyarete geldi ve desteklediklerini söyledi.

2 Mart

Selda, Zülfü Livaneli ve Şili'li bir grubun sazları, sözleriyle 3.000in üzerinde Türkiyeli ve Fransızı kitlenin inançlarıyla katıldıkları grevci işçilerle dayanışma gecesi bize güç verdi. Bu gecede sendika ve grev sözcüleri son gelişmeler hakkında bilgi verdiler.

3 Mart

Türkiyeli konfeksiyon işçileri bir günlük işi bırakma grevi yaparak, aynı gün saat 12.00de sentier'de toplandılar. 3.000 e yakın Türkiyeli emekçi saatlerce Paris trafiğini kapatarak " oturma çalışma kartı hakkımız, söke söke alırız" "Tek Yok Devrim" "ya hep, ya hiç" sloganlarıyla toplantı salonuna yürüdüler. Burada bir daha Türkiyeli emekçilerin somut talepleri dile getirildi. Emekçiler birlik ve beraberlik içinde olduklarını ve haklarını alana kadar mücadele edeceklerini vurguladılar.

5 Mart

Açlık grevinin 24 üncü gününde Hükümetle yapılan görüşmeler belli bir aşamaya ulaştığından grev sona erdirildi. Grevciler bir dinlenme evine gönderildiler.

11 Mart

Bir kapalı salon toplantısı daha yapıldı. Her zaman yanımızda olan kararlı binlerce emekçi salonu kınca hınç doldurdular. Emekçilere hükümetle olan görüşmeler anlatıldı. Hükümetin vermek istedikleriyle bizim taleplerimiz tartışıldı. Mücadeleden vazgeçmiyeceğimiz, haklarımızı alana tek mücadeleye devam edeceğimiz bir kez daha vurgulandı.

18 Mart

Mücadelenin başından beri sessiz ve çekimser kalan C.G.T. Sendikası ve T.K.P.li ilerlemeciler, Fransa'daki tüm kartsız işçilere kart verilmesi için bir salon toplantısı düzenlediler!! Toplantıya Fransa'da bulunan 400.000 kartsız işçi davet edildiği halde, yedi milliyetten sadece 300 kişi katıldı. Bunların hemen hemen hepside C.G.T. ve ilerlemecilerin kendileriydi. Devrimciler 30-40 kişi ile bu geceye katıldılar. Devrimciler "Tek Yol Devrim" sloganını atarken, hırsından deliye dönmüş birkaç T.K.P.li arkadaşlarımıza saldırdı. Devrimciler her zaman olduğu gibi bu sefer de provokasyona gelmediler. Devrimci tavırlarını orada da ortaya koyarak olay çıkartmak isteyen T.K.P.li hainlere bu imkanı vermediler. Çıkışta da devrimciler kendi bildirilerini dağıtarak ertesi günkü greve katılmaları için kitleleri uyardılar.

19 Mart

Konfeksiyon iş kolundaki Türkiyeli'ler bir kez daha grev yaptılar. Grev günü saat 12.30da Sentier'de toplanan emekçiler gene Paris trafiğini saatlerce kapattılar. Binlerce emekçi birkez daha "Oturma çalışma kartı hakkımız, söke söke alırız" "Ya hep ya hiç" sloganlarıyla Patronlar sendikasına kadar yürüdüler.

Aynı gün hükümetin açtığı (sözde kart vermek için) büro, emekçiler tarafından boykot edildi. Boykot Stoleru'dan gelen mektubun açık olmayışı nedeni ile yapıldı. O, kart verme işini (emekçilerin adlarını adreslerini öğreneceğinden) sınır dışı etmenin bir aracı olarak kullanmayı düşünüyordu. Bu oyuna gelinmedi. Stoleru' dan daha açık seçik bir yazılı belge gelene kadar büro boykotunun sürdürülmesine karar verildi. Büro boykotu büyük bir disiplin içinde sürdü!

22 Mart

Emekçilerle yeni bir toplantı yapıldı ve açılan büroya toptan gidilme kararı alındı.

Destekleyen demokratik örgütler:

C.F.D.T., Parti Socialist, M.R.A.P., A.S.T.İ., F.A.S.T.I., CEDETİM, G.I.S.T.I., Mouvement des Jeunesses Socialist, P.S.U., O.C.T., L.C.R., CIMADE, Maısaon des Travailleurs Immigres, C.T.A., U.T.I.T., FETRANI, C.I.E.M.M., Syndicat des Avocats de France, S.I.T.I., Secretariat National de la Pastorale des Migrants, Mouvement des Travailleurs Mouriciens, Ligue Française des Droits de l'homme, Club des Droits Socialist de l'homme, Federation Protestante de France, secours Catholiq , Service Civil İnternational, Association des Maracains en France, A.C.A.T., Comite de Vigilance.

hamburg

FAŞİST SALDIRILAR

Daha Frankfurt ve Berlin olaylarının sıcaklığı geçmeden faşistlerin yeni yeni saldırılar planladıklarına tanık oluyoruz.
Faşistlerin her saldırısından sonra ilerici, antifaşist örgütlerce yetkililer uyarıldı, kamuoyuna geniş açıklamalar yapıldı. Bu saldırıların kimler tarafından düzenlendiği ve açıktan açığa resmi kurumlarca nasıl desteklendiği anlatıldı. Faşistler daha da cesarat alıp saldırılarını cüretkarca sürdürürken Alman polisi devrimcileri göz altına aldı, evlerini aradı, ilerici dernekleri bastı.

Bu girişimlerin bir yenisine Hamburg'da tanık olduk.
Oster str. diye tanınan bölgede uzun süredir demokrat kişilere saldırıp tehdit eden faşistler onları yıldıramayacaklarını anladıklarında işi ev basmaya,ateş etmeye kadar götürdüler.
Türkiyeli'lerin yoğun oturduğu yerlerde sık sık adam dövüp zaten örgütsüz olan kesimi biraz daha sindirmeye çalışan faşistlere, bölgede oturanlarca polise şikayet edilmelerine rağmen hiç bir işlem yapılmadı. Bölgedeki demokrat kişilerin bu saldırılara direnmesi; faşistlerin giderek daha dar çevreye hapsolmaları onları biraz daha azgınlaştırdı.

En son 24 Mart Pazartesi günü bir ilericinin evinin önüne pusu kurarak dışarı çıktığı bir sırada silahla saldırıp öldürmeye teşebbüs ettiler. Hızını alamayan faşistler akşama arabalarla devrimci avına çıkıp sokaklarda tur atmaya başladılar. Yapılan şikayetler sonucu polis faşistleri aramaya girişti ve silahlarını arabalarından dışarı attıktan sonra 10 faşist yakalandı. Daha sonra silahlar yoldan geçen almanlar tarafından bulunup polise verildiyse de kısa bir süre sonra 9faşist serbest bırakıldı. Şikayetçi devrimciler ise uzun süre nezarette tutuldu, daha sonra koruyor havasında polisçe takip edilmeye başlandı.

Sınıf mücadelesi keskinleştikçe, kitleler devrimci saflarda örgütlendikçe egemen sınıfların onlara reva göreceği şey daha fazla zorbalık, baskı ve terördür. Onlar her devirde ezilen halkları, emekçi kitleleri, iyiden, güzelden, doğrudan, yeniden yana olanları "Düşman" ilan ettiler, sokak ortalarında kurşunladılar,açlığa,ölüme terk ettiler. Ama hiçbir yerde iyinin kötüye, doğrunun yalana, yeninin eskiye galip gelmesini engelleyemediler.

Çıkardığımız bir diğer ders; Faşistlerin örgütsüz dağınık kesim içinde rahat çalışma yaptıkları, kitlelerin gözüne korku vererek belli lümpen kesimi de yanlarına çekip demokrat unsurları sindirmeye çalıştıklarıdır. Faşistlerin lümpen gençlerin gittiği bu tür yerlerdeki çalışmalarında belli ölçüde başarılı olduğu söylenebilir. Bunda devrimcilerin o yörelerdeki eksikliklerinin, alternatif olamamalarının rolü büyük.

Polisin faşistlere açıktan desteğini, faşistlere terk edilen örgütsüz unsurların devrimcilere yönelen birer silah olabileceğini biliyorsak sorunun gelecek açısından önemi büyük.

O halde; Bizlere düşen görev her alanda kendiliğinden çıkışları örgütleyip faşistlere karşı alternatif, onları kendi dar çevrelerine hapsetmek olmalıdır. Ancak örgütlü bir kitle karşısında bulundukları yerleri terk edeceklerdir.

Sorgulama sırasında polisin tavrı oldukça ilginç! Ceketi faşistlerin kurşunuyla delinen kişiye "Bunu sen mi deldin", " hangi örgüttensiniz" "onlar faşistse sizde komünistsinizdir", Can güvenliği olmadığını belirten bir diğer kişiye "o zaman memleketine git" gibi sözler söylenmesi; bizlere bir kez daha saldırıyı yapanların cesareti nereden aldıklarını ve sırtlarının kimlerce sıvazlandığını gösterdi.

NOT:

DEVRİMCİ İŞÇİ'nin baskıya verildiği sırada gelişen olaylardan şimdilik bu kadar aktarabiliyoruz.

DEVRİMCİ İŞÇİ
V.i.S.d.P: HTİİB Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi: HTİİB, KAJEN 22, 2000 HAMBURG 11

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

belçika

ALİŞAN ARKADAŞI KAYBETTİK...

(1960 ....

Geçirdiği bir trafik kazası sonunda kurtulamayarak hayatını kaybetti

O kaldırıldığı hastahanede bileği kırık, midesi sarkık, iç organları harap olmuş bir durumda acı içinde kıvranırken, hasta bakıcılar, kendilerini çağırıp rahatsız etmesin diye, çağırma zilinin kablosunu koparıyorlar. Bu defa kendilerine seslenerek yardım isteyince, onu iğne ile uyuşturup yatağa bağlıyorlar.

Arkadaşımızın ölümü başarısız bir ameliyat ya da ihmal gibi nedenlerle geçiştirilemez.

Bu, doğrudan doğruya burjuvazinin en basit insanların (burada hasta bakıcılardır söz konusu olan) bile kafasına soktuğu milliyetçilik, ırk düşmanlığının sonucudur.

O ölmedi, öldürüldü.

Bu bir CİNAYETTİR.

Ama biz bu acımızın arkasından da şöyle sesleniyoruz.

BÜTÜN HALKLAR KARDEŞTİR KAHROL— SUN IRKÇILIK.

O bir devrimcinin nasıl mütevazi olması gerektiğine en güzel örneği verdi.

Ayrım yapmadan tüm görevleri devrimci bir coşkuyla yapıyordu.

Onun çalışmalarını örnek edinip, bıraktığı yerden devam edeceğiz.

Son dileği sloganımızdır.

YAŞASIN HALK GÜÇLERİNİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ.

Anısını Mücadelemizde yaşatacağız.

Belçika'dan Devrimci Arkadaşları

danimarka

İŞSİZLİK PARASI KESİLEN KADIN İŞÇİLERLE İLGİLİ SON GELİŞMELER

İşsizlik paraları kesilen Türkiye'li kadın işçilerin, kesilen işsizlik paralarını ŞARTLI olarak geri alacaklarını daha önce halkımıza duyurmuştuk.

Kadın İşçiler Sendikası İşsizlik Kasası Genel Merkezinin ŞARTLI kararı şöyle idi:

"İşsizlik parası kesilen üyelerimize, işsizlik parası ödenmesine devam edilecektir. Ancak dil bilmeyen bu üyelerimizin en geç 1.Ekim 1979 tarihine kadar bir Danimarkaca kursa yazılmaları, ya da bir iş bulup en az 5 hafta çalışarak iş almaya hazır olduklarını kanıtlamaları gerekir."

Bu kararda bizim karşı çıktığımız en önemli nokta; işsizlik parası alabilmek için Danimarkaca bilip bilmemenin ölçüt haline getirilmeye çalışılmasıdır.

Durum böyle iken, bir dernek tarafından halkımıza yanlış bilgiler verildiği görülmüştür. Sorun henüz çözümlenmiş değildir. Bu haksızlık karsısında halkımızın birlik, beraberlik içince ve diğer yabancılarla da birleşerek, soruna köklü bir çözüm getirilmesinin sağlanması gerekmektedir.

Halkımızla diğer yabancılar ve Danimarka'lı ilerice kuruluşlar arasında kurulan birlik ve beraberliğin daha da geliştirilmesi yerine, "sorun çözümlendi", "herşeyi başardık", "kazandık" diye ortaya çıkanların halkımıza hizmet etmedikleri açıkca görülmektedir. Bu davranış varolan potansiyeli bozmaktan başka bir işe de yaramaz.

İşçi Birliği olarak Kadın İşçiler Sendikası İşsizlik Kasası Genel Merkezinin aldığı, yukarda ve daha önce de açıkladığımız karardan sonra; tarafımızdan Çalışma Bakanlığına, *Eğitim Bakanlığına, İş Müdürlüğüne ve Ombudsmand's* (Türkiye'deki Danıştay karşılığı) yazılı olarak başvurulmuştur.

Çalısma Bakanlığına yapmış olduğumuz başvuruda Danimarka'daki Türkiyeli Işçiler Birliği olarak Kadın Işçiler Sendikasının 9 kadın ışçi hakkında almış olduğu kararı protesto ettiğimizi, kararın yerli-yabancı ayırımı yapmaktan başka bir şey olmadığını ve Çalışma Bakanlığının konuyu inceleyerek karar hakkında görüşlerini açıklamasını istedik.

Danimarka Eğitimi Bakanlığına ise yabancılar için özel kurslar açılmasını; kursların 180 saat Danimarkaca, 40 saat Danimarka toplum yapısı ile ilgili olmasını istediğimizi bildirdik ve kursların iş saatleri dahilinde, kazanç kaybı olmadan ve ücretsiz bir şekilde olmasını istedik. Ayrıca bu kurslara katılacak yabancıların ise, işsizlik paralarını almaya devam etmelerinin sağlanmasının önemini belirtererk, Eğitim Bakanlığından bu konudaki politikasını açıklamasını da istedik.

Ombudsmand'en (Türkiye'deki Danıştay karşılığı) ise, Kadın İşçiler Sendikası İşsizlik Kasası Genel Merkezi'nin almış olduğu kararın, ırk ayırımı ve ayrıcalık yapmak demek olduğunu ve konu ile ilgili olarak durumu inceleyerek, kararın yasalara uygun olup olmadığını - bize ve kamuoyuna açıklamasını istedik.

Konu ile ilgili olarak ayrıca bir basın bildirisi *yayınlanmıştır.*

Danimarka Radyosu'nda, göçmen işçiler için *hazırlanan, haftalık programların Türkçe* bölümüne de 19. Ağustos 1979 Pazar günü *sabah ve akşam 10.20'de yayınlanmak üzere*, konuyla ilgili İşçi Birliği'nin görüşleri geniş bir şekilde açıklanmıştır.

Gelişmeler gerektirdiğinde halkımıza tekrar açıklamalarda bulunulacaktır.

konstanz

Türkiye'de Faşist saldırıların artmasına parelel olarak yurt dışındaki faşistler de özellikle Batı-Almanya'da son günlerde saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Bu olaylardan biri 19. 1. 1980 tarihinde Balingen'de oldu. Sinema önünde bildiri dağıtan Anti-Faşistlere zincir,sopa ve bıçaklarla faşistler saldırdılar.
Olayda iki Anti-Faşistin yaralanmasına karşın polis 40 Anti-Faşisti gözaltına aldı ve bunlardan 11'i tutuklandı.
Tutuklanan 11 Türkiyelinin sebest bırakılması için 2.2.1980 tarihinde 1000'in üzerinde bir katılımla yürüyüş düzenlendi. Yürüyüşte KB'li arkadaşlarla, Anti-Faşist komitenin bildirileri dağıtıldı. Bildiride faşistlerin Almanya'daki örgütlenme biçimleri ve saldırıları anlatılıyordu. Bildiri Alman halkının büyük ilgisini topladı.

Bu olayda da Anti-Faşist komitelerin Almanya' daki Anti-Faşist mücadele için en geçerli somut çözüm olduğu doğrulandı.
Biz diğer gruplara da bu komitelere katılmalarını öneririz.
Faşist saldırılara karşı tek bir yumruk tek bir vucut olalım.

Yaşasın Anti-Faşist Komitelerdeki Birliğimiz.
YAŞASIN HALKLARIMIZIN DEVRİMCİ YOL'UNDA İLERLEYEN DEVRİMCİ İŞÇİ

batı berlin

DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER GÖREV BAŞINA

Batı Berlin'de 26/01/1980 tarihinde Türkiye Öğrenciler Birliği Berlin olağan genel kurulu yapıldı. Devrimci Öğrenciler olarak genel kurula katıldık.

Bu yıl genel kurula "her zamanki gibi" İlerlemeciler, TİP, TSİP, Özgürlük Yolu'ndan oluşan revizyonistler tek liste halinde seçime katılarak çoğunluğu sağlayıp seçimi aldılar. Batı Berlin'de 1.500 Türkiyeli öğrenci olmasına rağmen 130 dolaylarında katılımın olduğu TÖB-B seçimleri hayli ilginç geçti.

Devrimci öğrenciler olarak seçimlerden elde ettiğimiz, deneyimlerden şunları söyliyebiliriz: Revizyonistlerin tekkesi haline gelen TÖB-B'nin akademik-demokratik sorunlara ilişkin somut bir program koymadığı, dolayısıyla uzun bir geçmişi olmasına rağmen öğrenci kitlesi ile bütünleşemediği ortadadır.
Bizlerin akademik-demokratik sorunlarımıza ilişkin ortaya koğduğumuz, *somut öneriler* karşısında tek bir koro oluşturarak "anarşistler, maocular" gibi meşhur eleştirilerini getirdiler.
Gerek sorunlarımıza ilişkin, gerekse B.Berlin somutunda verilecek anti-faşist mucadeleye ilişkin getirdiğimiz tesbitler Enternasional alanda ideolojik ayrılıklar (Maoculuk v.b.) düzeyine indirgenerek çarpıtılmaya çalışıldı. Bunun yanı sıra yapılan tüm suçlamalara karşı, bizlere söz hakkı tanımamakla ne denli demokrat (!) olduklarını gösterdiler.

TÖB-B'nin sorunlarımıza ilişkin 1- Ü.S.S. (Üniversiteler Arası Seçme Sınavı) nın Avrupa'da da yapılması 2- Lisan sorunu , gibi iki tesbitten öte gidememektedir.

Bizler yurtdışında öğrenim yapmak zorunda bırakılan Türkiyeli öğrenciler olarak, akademik-demokratik sorunlarımızı , üniversiteye giriş öncesi ve sonrası olarak iki aşamada görmeliyiz.
Bunlar Türkiye'den buraya öğrenim yapmaya gelmiş arkadaşların beraberlerinde getirdikleri diplomaların, Alman ilgili makamları tarafından Alman okulları ile eşdeğer sayılmaması, yabancı öğrenciler için getirilen ayrıcalıklı üniversiteye giriş şartları: 6,5 not ortalaması, meslek yüksek okullarına girişte yaş sınırlaması, konut sorunları gibi. Üniversiteye girdikten sonra karşılaşılan sorunlar ise öğrenim süresinin sınırlandırılması, kısacası yabancı öğrencilerin üniversiteyi bitirebilme olanağının kısıtlanmasıdır. Bu kendini yabancı öğrenciler arasındaki % 2lik bir *başarıda gösteriyor. Ayrıca yüksek okul* yönetmelikleri gün geçtikçe gericileştirilmektedir.

Devrimci öğrenciler olarak tüm bu sorunlar karşısında verilecek mücadelenin, herhangi bir gurubun tekelinde olmadığını ve güçlü bir mücadele ile alınacağını söylüyürüz.

Batı Berlin'deki faşist örgütlenmelerin yaygınlaşması karşısında verilecek aktif mücadele *ile faşistlerin geriletilmesi acil bir görevdir. Devrimci öğrencilerin önderliğindeki güçlü bir örgütlenme ile üniversiteleri, faşistlerin* cirit attığı bir yer olmaktan çıkarıp, birer direniş kaleleri haline getirelim.
Bizler TÖB-B seçimlerine hazırlıksız katıldık. *Bu eksikliğimizi, çalışmalarımızı TÖB-B* ve kendi içimizde yoğunlaştırarak gidereceğiz. Önümüzdeki dönemde halkımızın Devrimci Yol'unda devrimci öğrenciler olarak tüm revizyonist ve oportunist engelleri aşarak devrimci mücadeleyi yükselteceğiz.

DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER BATI BERLİN

●●●●●●

YAŞASIN AEG TELEFUNKEN EMEKÇİLERİNİN 15 OCAK DİRENİŞİ

Herkesin bildiği gibi 1980 yılı içinde Almanyadaki tüm AEG firmalarının personel sayısı 13.000 kişi daha azaltılacak. Bu miktarın 1.000 kadarı Berlin'deki AEG firmalarına düşmektedir. Ayrıca AEG kapitalistleri, bu haksız çıkışlarda hiç bir tazminat ödemek istememektedirler. İşçileri ve memurları baskı ve yıldırma usulüyle önce süründürmek, böylece kendiliğinden çıkış almağa mecbur etmek veya başka sudan sebeplerle birbiri ardından çıkışları sıralamaya çalışmaktadır. Bütün durum "Rasyonalleştirme"nin, yani üretim araçlarındaki gelişmenin ve yenileştirmenin bir sonucudur. Teknik ve teknolojideki tüm gelişmeler bir avuç kapitalistin karlarının yükselmesine, biz emekçilerin ise sokağa atılmasına sebep olmaktadır. Bu durum kapitalist düzenin bir yasasıdır. Yaklaşık 600 işçi ve memurun işten atılacağı AEG Brunnenstr. emekçileri işte bu haksız çıkışlara hayır demek için 15 ocak 1980 günü 1 saatlik "İhtar grevi" yaptılar. Bu grev, işçiler ve emekçiler arasında dayanışmanın ve kardeşliğin yükseltildiği gün oldu. Duvarlara asılan sloganlar ve yapılan konuşmalarla işten çıkarmalara karşı, bütün emekçilerin birlikte, omuz omuza mücadele etmeleri gerektiği vurgulandı. "HAKSIZ ÇIKIŞLARA HAYIR" gibi sloganlar yemekhane duvarlarına asıldı. İşçiler ve memurlar tarafından Almanca ve Türkçe konuşmalar yapıldı. Yapılan tüm haksızlıklara karşı yerli ve yabancı emekçilerin hep birlikte direnmeleri, seslerini yükseltmeleri gereği vurgulandı. Bu direnişin bir başlangıç olması sesimize kulak verilmediği takdirde Berlin'deki diğer AEG firmalarında çalışan emekçi arkadaşlarla birlikte çeşitli mücadele metotları uygulanması istendi. Başarıyla gerçekleştirilen bu ihtar eylemi sırasında IGM'in bir çok işçi temsilcileri, RGO listesinin Temsilcisi ve Devrimcilerin çalıştığı IŞÇİLERİN BİRLİĞİ listesinin temsilcilerinin dayanışma içinde oldukları *gözlendi. Tartışmalara işveren de* çağrıldı fakat gelmedi. Bunun üstüne işçiler patronu yuhaladılar. *Patrona bir ihtar* mektubu gönderilmesine, kamu oyuna ve basına gerekli açıklama ve duyuruların yapılmasına karar verilerek iş yerlerine *dönüldü.*

YAŞASIN YERLİ VE YABANCI İŞÇİ*LERİN BİRLİKTE MÜCADELESİ*

AEG'den Devrimci İşçiler.

aachen

Kısa bir geçmişi olan Almanya genelindeki Devrimci çalışmaların ürünü gün geçtikçe artmaktadır. Bu doğrultuda *Aachen'da yapılan çalışmalar da* büyük bir yoğunluk kazanmıştır.

Biz bölgemizdeki doğru bir devrimci çalışmanın nasıl olması gerektiği konusunu (Almanya şartlarınıda göz önünde bulundurarak) değerlendirdikten sonra Anti-faşist komiteleri hayata geçirdik.

Bölgemizde yanlış örgütlenme ve çalışma temeli üzerinde kurulmuş bulunan "FİDEF" kitlelerin ne ekonomik-demokratik sorunlarına çözüm bulabilmiş ne de bunları siyasi mücadeleye tabi tutarak çalışma yapabilmiştir. Tüm bunların sonucu, var olan kitleyi de yitirmişlerdir.

*Kendilerinin demokratik kitle örgütü olduk*larını savunan "ATİF"liler her tarafta devrimci çalışmayı karalamak için ipe sapa gelmeyen suçlama *yöntemlerini seçtiler. Bu arkadaşlar yanlış* çalışma ve Dünya ya bakış açıları yüzünden ken*dilerine gitmeyen kitleyi bölücü diye adlandırmak*tadırlar *ve gerçeklere uymayan iftiralarda bulun*maktadırlar.

Biz bu yanlış örgütlenmelerin ve çalışmaların yaratmış olduğu sisli havayı temizlemekle işe başladık. Çalışmalarımızda kitleleri kazanabilmek *için yöntem olarak, kitlelerin ayağına gitme il*kesini benimsedik.

Demokratik kitle örgütleri ve eylem birliği konusunda defelarca tartışmak yerine Anti-Faşist ve Anti-Emperyalist olan tüm kuruluş ve kişilerin somut *bir eylemin özelliğine uygun tavır almalarını doğ*ru buluyoruz.

Kendi iç *eğitim çalışmalarımıza bununla birlikte* kitle eğitim çalışmalarına da ağırlık vermekteyiz. Değişik bölgelerden gelen arkadaşlar arasında iş bölümü, kollektif çalışma ve kollektif yönetme alışkanlığını hayata geçirme çabasındayız.

Yukardaki tespitlerimiz ışığında aşağıdaki çalışma *programını tespit edip hayata geçirdik.*

I) Aachen ve çevresinde bulunan tüm Anti-Fa*şistlerle ilişkiye geçtik.*

II) Kitlelerin tercüme, dil, vergi kartlarının doldurulması, iş hukuki v.s. konularında imkanlarımız ölçüsünde yardımcı olmaya çalışmak.

III) Aileler arası ilişkilerle, kitle bağlarını geliştirdik.

IV) Fabrikalarda çalışmalarımızı ve ilerici işçilerle bağ kurma faaliyetlerimiz geliştirdik.

V) İlerici öğretmen ve sendika temsilcileri ile bağ kurduk.

VI) Faşistlerin faaliyetlerini teşhir eden bildiri, afişleme, pullama ve buna bağlı olarak kitap, dergi, gazete v.s. gibi Anti-Faşist özellik taşıyan yayınların kitlelere dağıtımını yaptık. Çalışmalarımızda bağ kurduğumuz kitleye Faşizmin ne olduğunu, ona karşı nasıl mücadele edileceğini anlatıyoruz.

VII) Alman solu ile kontak kurup aşağıda sıraladığımız ortak işleri gerçekleştirdik.

a) Ortak bildiri, gazete, dergi dağıtmak, afişleme, pullama yapmak ve ortak masa açmak.

b) Faşistlere karşı ortak hareket etmek.

c) Aachener Arbeiter Zeitung'da faşistlerin cinayet ve faliyetlerini anlatan Türkçe ve Almanca olmak üzere devamlı yazı yayınlıyoruz.

Var olan bu çalışmalarımıza rağmen tam anlamıyla yeterli bir çalışma yapamadığımızın bilincindeyiz.

Pratiğe geçirdiğimiz bu çalışma programından sonra eksiklerimizi gördük. Bu eksikleri kollektif çalışma, kollektif yönetme ve denetleme ilkesi temelinde gidermeye çalışıyoruz.

Tariş'te Direnen İşçilerin Yanındayız...

I. MC hükümeti döneminde İzmir'de işlenen tüm faşist cinayetler, Tariş'ten tezgahlanıyordu. Tariş faşist militanlarca işgal edilmişti. İşçiler uzun ve kararlı bir mücadele sonucu, şehitler vererek, doğru devrimci önderlik sayesinde Tariş'teki faşist işgali kırdılar. Faşistleri ve onların köpeklerini kovdular. TARİŞ işçi sınıfının mücadelesinin ve örgütlülüğünün bir sembolu oldu.

Üstü örtülü MC'yi kuran Demirel Hükümetinin ilk işi, elbetteki bu yiğit Tariş olacaktı. Tariş'i yeniden faşist militanların yatağı yapmak istiyorlardı. Gözü dönmüş bir intikam hırsıyla saldırdılar Tariş işçilerine.

Tariş'i teslim alma operasyonu, devlet kurumlarını faşistleştirmenin bir parçasıdır. Onlar, hiç bir yasal gerekçeye dayanmaksızın, faşist katilleri yerleştirmek amacıyla binlerce işçiyi sokağa, açlığın ve ölümün pençesine atmak istiyorlar.

Ama halkın onlara cevabı kısa ve kesindir. Bu halk faşizme asla teslim olmayacaktır.

- Devrimci İşçi - tarafından çıkarılan "Tariş Özel Sayısı" Avusturya, Fransa, Belçika, Hollanda, İngiltere, Danimarka, İsveç'de ve tüm Almanya'da en geniş bir şekilde dağıtıldı. Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu kahvehanelerde, derneklerde, Tariş li işçilerin direnişi anlatıldı. Kahve konuşmaları yapıldı.

- Ayrıca direnen TARİŞ 'li işçileri desteklemek üzere Almanya'nın değişik yerlerinde dayanışma eylemleri konulduğu haberini aldık. Haber alabildiğimiz yerler:

FRANKFURT: Türk konsolosluğu önünde, TARİŞ işçilerine yapılan saldırıyı, protesto etmek üzere 100 kadar Türkiyeli işçinin toplandığını, Orada olan işçilere, yiğit Tariş işçilerinin mücadelesi ve direncinin anlatıldığı haberini aldık. Kitlelerin ilgi göstermesi ve Tarişli İşçileri destekleyen sloganlara katılması üzerine konsolosluğun pencere ve kapılarının kapatıldığı görülmüştür.

MAİNZ: 100 kişi kadar Türkiyeli Türk konsolosluğu önünde TARİŞ işçilerine yöneltilen saldırıları protesto etmişler ve Tariş işçilerinin direnişini anlatmışlardır.

HANNOVER: 70-80 kişi Türkiye konsolosluğu önünde Türkiye'de faşizmi lanetleyen Tariş'li işçileri destekleyen bir gösteride bulunmuşlar. Konsolosluğun duvarına Tariş olaylarını protesto eden pankartlar asmışlardır. Protestoya katılan bir kişi polis tarafından tutuklanmıştır.

BERLİN: 8 Mart'da Tariş işçilerinin direnişini destekleyen, saldırıları kınayan bir miting yapılmıştır. Mitinge 300 Türkiyeli ve Alman antifaşist katılmış. Tariş olaylarını anlatan bildiriler dağıtılmış, Tariş işçilerin ve direnen İzmir halkını destekleyen Almanca ve Türkçe konuşmalar yapılmıştır.

HAMBURG: Tariş olayları sırasında Hamburg'a gelen Ecevit bir açık hava toplantısı düzenledi. Toplantıya katılan Türkiyeli devrimciler, Ecevit'in havanda su döven konuşmalarını Tariş' in hesabını soran sloganlarla bastırdılar. Kitlelere Tariş işçilerinin direnişi anlatıldı. Dağıtılan 4.000 Tariş özel sayısı, kitleler tarafından ilgiyle alındı.

Ulaş Yaşıyor !

DEVRİMCİ MÜCADELEMİZDE YAŞAYAN ULAŞ'I YURT DIŞINDA DA ANDIK

- Devrimci İşçi - tarafından hazırlanan "Ulaş Yaşıyor" bildirisi Almanya'da ve Avrupa'da 20.000 adet dağıtıldı. 15.000 adet "Ulaş Yaşıyor" pullaması en geniş bir şekilde tüm Avrupa'da yapıldı.

MÜNİH'TEKİ TÜRKİYELİ İŞÇİ VE ÖĞRENCİLER ULAŞ'IN ANISINI SELAMLADI

19 Şubat 1972 sabaha karşı ULAŞ yoldaş üstüne saldıran faşist köpeklere karşı, devrim bayrağının onuru olarak, tek başına ve son nefesine kadar çarpışarak can verdi. Halkımız yiğit bir evladını, devrimci hareket kahraman bir önderini kaybetmiştir.

Münih'te biz Türkiyeli Devrimci İşçiler ve Öğrenciler, ULAŞ BARDAKÇI'nın şehit edildiği bu günlerde oligarşiye ve emperyalizme karşı duyduğumuz nefreti, devrime ve halka karşı duyduğumuz sonsuz bağlılığı tazeliyoruz. Münih'i 'ULAŞ YAŞIYOR' pullarıyla donatırken onu ve mücadelesini anlatan bildiriyi de yoğun bir şekilde dağıttık. 23 Şubat Pazar günü ULAŞ'ı ve mücadelesini andığımız toplantıda da Faşizme karşı sonuna kadar direneceğimizi, baskı ve teröre boyun eğmeyeceğimizi bir kez daha vurgularken, her faşist cinayetin sadece öfkemizi bileyeceğini, şehitlerimizin ardından özgürlük ve kavga türkülerimizi yine söyleyeceğimizi haykırdık. Toplantının coşkusunu (sazları ve türküleriyle) devrimci ozan arkadaşlarımız bir kat daha artırdılar. Devrimci marşlar ve sloganlarla inleyen salonda en son devrim andı içildi ve faşist güçler tarafından katledilişinin sekizinci yılında bir kez daha haykırıldı:

ULAŞ YOLDAŞ!

Mücadelen mutlaka başarıya ulaşacak. Senin yükselttiğin devrim bayrağı oligarşinin burçlarına dikilecek. Emperyalizm yurdumuzdan mutlaka kovulacak. Senin anın devrim ateşi gibi kalbimizde ve bilincimizde sonsuza kadar yaşayacak.

KAHROLSUN FAŞİZM - TEK YOL DEVRİM!

- Münih'ten Devrimci İşçiler -

GELSENKİRCHEN'de Ulaş'ı anma gecesi yapıldı. 900 kişinin katıldığı toplantıda, Ulaş'ın devrimci mücadelemize örnek ve önder olan yaşantısı anlatıldı. Devrimci türküler ve marşlar söylendi.

KÖLN'de 1.200 kişinin coşkuyla devrimci kararlılığımız haykırdığı gece de Ulaş anıldı. Mücadele gücümüz bilendi. Türkiye'den "Yeni baskı yasalarını, protesto yürüyüşleri"nin filimleri gösterildi. Ozanlar Ulaş'ı türküleriyle anlattılar. Aynı gece Tariş olayları hakkında konuşmalar yapıldı. Tarişli işçilere devletin ordusu ve polisi tarafından yapılan saldırılar geceye katılan kitleler tarafından lanetlendi. Tarişli işçilerin mücadelesini destekleyen sloganlar atıldı.

ASCHAFFENBURG'da Ulaş'ı anma toplantısı yapıldı. Ulaş'ın yaşantısı anlatıldı. Saz çalındı. Devrimci türküler söylendi.

Berlin, Braunschweig, Salzgitter, Hannover, Darmstadt, Hamburg derneklerinde "Ulaş'ı anma toplantıları düzenlendi. Yaşantısı ve kavgasıyla Ulaş anıldı.

Fransa'da Hollanda'da, Belçika ve Avusturya'da Ulaş anıldı.

hannover

MARAŞ KATLİAMININ YILDÖNÜMÜNDE;
Türkiye'de öğrencisinden öğretmenine, fabrikasından okuluna ülke çapında protesto eylemleri konulurken, yurtdışında da Maraş katliamı Hannover'deki yürüyüşle protesto edildi.

19 Ocak 'daki yürüyüşte, kendinden başkasına yaşama hakkı tanımayan, sermayenin ve köpeklerinin iğrenç saldırısı bir kere daha lanetlenirken, faşizme karşı mücadele azmimiz yinelenmiş ve bilenmiştir.

25.000 Türkiyeli'nin yaşadığı Hannoverde şimdiye değin örgütlü ortak çalışmanın olmayışı büyük bir eksiklikti.

1200 kişinin katıldığı yürüyüş olumlu bir adım oldu. Yürüyüşe yol boyunca halktan kişilerin katıldığı görüldü. Bu ortak eylemin ardından Birlik ve Dayanışma derneğinden gelen ortak çalışma önerisi ikinci bir olumlu adım oldu. Ardından 150 kişinin katıldığı "Faşizm ve Türkiye" semineri Hannover'deki dağınık ileri kesimi bir araya topladı.

Böylece demokratik bir kitle derneğinde bir araya gelmenin temelleri atıldı. Ne varki solun içindeki bu toparlanış Hannover'de hayli bir zamandır yuvalanmış olan faşistlerin vede Barış ve Dayanışma derneğindeki faşist eğilimli kişilerin işine gelmiyordu.

Nitekim boş durmadılar. Bu toparlanma döneminde bir çok ilerici arkadaşımızın katıldığı bir düğünde özellikle çatışma ortamı yaratılmaya çalışılmış, durum istedikleri tarzda gelişmeyince direk saldırıya geçilmiştir.

Çıkan olayda Devrimci arkadaşımız İLYAS YILDIRIM sırtından bıçaklanarak öldürülmüştür.

Tezgahlamak istedikleri oyun açık. Türkiye'de olduğu gibi saldırarak sindirmeye çalışmak, solun toparlanmasını engellemekti.

Fakat herşeye rağmen mücadele durmayacaktır. 23 Mart ta genel kongreye gidilerek Hannover Türkiyeli Devrimci İşçiler Derneği kuruldu.

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ YOL' undaki ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!
Hannover'li Devrimci İşçiler

frankfurt

26.01.1980'de Frankfurt'ta Sovyetlerin Afganistan'a girişini protesto için bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşü ASTA, ATİF ve ATÖF CISNU ve Multinationales Zentrum örgütleri birlikte düzenlediler. Yürüyüşten evvel Amerikanın İran'ı tehtid politikasının da bu yürüyşte lanetleneceği belirtilmişti. Ama mesele sadece Sovyetlerin protesto edilmesinde kaldı.

Bu ve daha başka nedenlerden DY CISNU Multinationales Zentrum yürüyüşten çekildiler.

Yürüyüşe katılmayacağımızı daha evvelden belirtmemize karşın ATİF/ATÖF bildirilerinin altına bizim ismimizi koyarak küçük hesaplar peşine düştüler.

Biz sadece Sovyetlerbirliği'nin büyük ülke politikasına karşı yöneltik ve ABD emperyalizmini göz ardı eden kör bir protesto eylemine karşıyız ATİF/ATÖF yalan ve aldatmacalarla devrimcilere yaklaşmaya devam ederse bu onun izolasyonunu doğuracaktır.

Yürüyüş sırasında Sovyetlerin Afganistan'a girişini destekleyen Troçkistlerin üzerin saldırılması ve iki kişinin yaralanması da bizim "Sol" arasındaki problemlerin bu tip metotlarla çözümüne karşı oluşumuzu, bunun yanlışlığını bir daha vurgulamamızı da gerektiriyor.

DEVRİMCİ YOL
ASTA UNI FRANKFURT
CISNU
MULTINATIONALES ZENTRUM

★★★

- Devrimci İşçi - tarafından "Türkiye ve Faşizm" konulu seri seminerler düzenlendi. Geniş kitlelerin ilgiyle izlediği seminerler, Berlin, Hamburg, Braunschweig, Hannover, Frankfurt, Darmstadt, Aschaffenburg, Alzey, Koblenz, Castrop, Münih, Köln, Berkamen şehirlerinde verildi. "Türkiye ve Faşizm" konulu seminer Hollandanın ve Fransanın değişik şehirlerinde de anlatıldı. Bu ve bu tür seminerler düzenlenmesine devam edilecektir.

Kızıldere unutulmadı!

30 Mart 1972'de Niksar'ın KIZILDERE köyünde 10 devrimci katledildi. Arkadaşları DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN'ın idam edilmelerine engel olmak için MAHİR ÇAYAN ve 10 arkadaşı kaçırdıkları 3 İngilizle birlikte Kızıldere'ye sığınmışlardı.

ON'ların Kızıldere'de olduğu öğrenilince, "Tüm güçler" seferber edildi. Kızıldere köyü askeri birliklerce sarıldı. Yoksul köy evi havadan ve yerden açılan yoğun ateşle delik deşik edildi. Kendilerini teslim almaya gelenlere: "Biz buraya teslim olmaya değil, ölmeye geldik!" diyen 10 devrimci yiğitçe direndiler ve öldüler.

Türkiye'de olduğu gibi Yurt dışında'da ON'ları unutmayan halkımız ve ON'ların açtığı devrim yolunda ilerleyen yurtseverler, 30 Mart da ANMA TOPLANTILAR'ında buluşmaktadırlar.

- Devrimci İşçi - tarafından 20.000 Kızıldere Unutulmadı Özel sayısı" ve 15.000 pul tüm bölgelerde yoğun olarak dağıtıldı.

HESSEN bölgesinde Darmstadt'da Selda ve Zülfü Livaneli'nin katıldığı merkezi bir "30 Mart" gecesi hazırlanıyor.

BRAUNSCHWEIG: 30 Mart'da "Berlin Türkiye İşçi ve Gençlik Birliğinin hazırladığı "BİZ HALKIZ YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE" tiyatrosu ve Rahmi Saltuk'un katıldığı bir gece düzenleniyor.

RUHR Bölgesinde Aachen'da merkezi "30 Mart'ı Anma" gecesi düzenleniyor.

HOLLANDA: Nijmegen'de 29 Mart merkezi "30 Mart'ı Anma" gecesi düzenleniyor. Geceye Aşık Meftuni, Nurşani sazlarıyla katılıyorlar. Gece de Türkiye'den filimler gösterilecek.

BELÇİKA: 12 Nisan'da "30 Mart Gecesi" düzenleniyor. "BİZ HALKIZ, YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE" tiyatrosunun katılacağı gecede Türkiye'den filmler gösterilecek.

Münih, Nürnberg, Berlin, Hamburg ve diğer bölgeler derneklerinde "30 Mart'ı

28 TEMMUZ 1979 TARİHİNDE AYATULLAH SEYED EZZEDİN HUSSEİNİ'NİN MAHABBAD'DA VERDİĞİ MÜLAKAT

"*Sorunumuz ulusal sorun - iç özerklik için mücadele olduğundan* tüm guruplar beraberce ulusal haklar için mücadele edebilirler. Dini olan veya olmayan fraksiyonlar arasında ben bir çelişki görmüyorum."

İRAN kürdistan'ı

Soru: Ayatullah, Kürdistan'ın şu anki durumu nu nasıl görüyorsunuz? Kürdistan'da iç özerkliğe erişebilmek için ne gibi imkânlar var?

Ayatullah Husseini: Kürt halkının şu anki durumu, öncesine nazaran daha iyi. Çünkü, Kürt halkı şah rejimi sırasında İran'da yalnız başına iç özerklik için savaşıyordu. Fakat rejim yıkılıp, İran'ın bütün halkları diktatörlükten ve baskıdan kurtulduğundan beri, halkımız İran'ın diğer halklarının yanında hakkı olan özerklik için mücadele etmektedir.

Kürt halkı,İran milletinin bir parçası olduğu için, mücadelesi, İran milletinin mücadelesidir. Kürt halkının durumu öncesine nazaran daha iyidir ve halkımız bugün, belki bütün geçmiş *dönemlerden daha fazla özerkliği için mücadele* etmeye hazırdır. İran'ın tüm halkları isteğimizi doğal ve haklı karşılıyorlar; kendileri de aynı isteği ileri sürüyorlar. Merkezi hükümetin haklı isteğimizi göz önünde bulundurmasını bekliyoruz.

Soru: Merkezi hükümetin Kürt halkına bu hakları vereceğini sanıyor musunuz?

A.H.: Allah bilir, tam güven duymamıza imkân yok. Biz, merkezi hükümete halkımızın ve İran' ın diğer halklarının haklı ve doğal isteklerini açıklamaya çalışıyoruz. Ancak hükümetin bunu anlayıp anlamıyacağından emin değiliz.

Soru: Hükümete karşı bu güven eksikliği nereden geliyor?

A.H.: Bu güven eksikliği, anayasa tasarısında özerklikle ilgili hiç bir maddenin bulunmamasından ileri geliyor. Bir taslak halinde sunduğumuz Kürt halkının isteklerine, hükümet şimdiye kadar doğrudan olumlu bir yanıt vermedi.

Soru: Bu arada silahlı çatışmalar görüldü. Merkezi hükümetin orduyu Kürdistan'a göndereceğine dair söylentiler yayılıyor; bu söylentilerin aslı varmı?

A.H.: Bu söylentiler bir aydan beri daha da arttı ve şimdi gerçekleşme aşamasına girdi. Ordu, Urmiye'ye gönderildi. Bir tank tugayı, dün Kermanşah'tan Kamcaran'a (Marivan yakınında) gönderildi ve duyduğumuza göre bugün de, Senendec'e bir tank tugayı gönderilmiş.
İki gün boyunca Kamcaran'lılar dükkanları kapalı tuttular. Çocuklar, kadınlar, genç ve yaşlı erkekler, "Bu tanklar cesetlerimizi çiğnemeden Senendec'e gidemez" diyerek, yolun ortasına dikildiler. Bugün neler oldu bilmiyorum. Marıvan'da durum kötü. Ahali, silahlı çatışma çıkmasından korkuyor.

Soru: Merkezi hükümet daha fazla birlik gönderse bile, Kürtlerin direncini kırabilecek güçte mi?

A.H.: Kürt halkı, silahlı mücadeleyi sevmiyor ve bu yola gitmekten kaçınıyor. Halk barışçı çözümden yana; İran'ın diğer halklarıyla beraber barışsever bir hayat yaşamak istiyor. Kürt halkı, İran'ın çocuklarının karşı karşıya gelmesine ve birbirlerini öldürmesine hiç bir zaman taraftar değildir. Fakat hükümet, yerlilerden oluşmayan din mücahitlerini kontrolü *ele geçirmek için yöremize göndermeye devam* ederse, Kürt halkı kesinlikle buna karşı koyacaktır. Mücadelenin şekli nasıl olur, bunu söylemek için beklemek gerekiyor.

Soru: Dini lider olarak solcularla ilişkileriniz nelerdir? Solcular Kürdistan'da oldukça güçlü; beraber çalışma imkânı görüyor musunuz?

A.H.: Şuna dikkat etmek lâzım: Kürt halkının mücadelesi siyasal ve ulusal haklarına erişmek için sürdürülmüştür, yoksa tarihte hiç bir zaman sadece din uğruna mücadele verilmemiştir. Hattâ dini liderler de bu mücadeleye katılmışlardır. Kürt ulusu müslüman ve dindardır. Dinin şartlarını yerine getirir. Camilere giderseniz dini hayatın yürüdüğünü görürsünüz. Fakat tarih boyunca Kürt halkına uygulanan baskı, ekseriya ulusal baskı olduğu için, mücadele genellikle, ulusal haklara kavuşmak için verilmiştir.
Bu nedenle, mücadeleye katılan ve dini olmayan bir çok grup vardır. Bu onların dindar olmadığı anlamına gelmez, sadece siyasetlerinin dini boyutu olmadığını gösterir.

Sorunumuz ulusal sorun- iç özerklik için mücadele-olduğundan tüm gruplar beraberce ulusal haklar için mücadele edebilirler. Dini olan veya olmayan fraksiyonlar arasında ben bir çelişki görmüyorum.

Soru: Bu görüşünüzle İran'daki diğer dini liderlerden ayrılıyorsunuz.

A.H.: Ben bir din adamıyım ve senelerce din mücadelesi verdim. İnsanların bilinç seviyesini yükselttim ve bâtıl itikatla mücadele ettim. Buna rağmen, düşüncelerim ve politik çizgim, bazı dogmatik düşünen din adamlarınınkiyle uyuşmayabilir.

Soru: İran'da, demokratik devlet isteyen *nispeten zayıf bir demokratik ve solcu topluluk*la, bunla çatışma halinde olan, islam devleti isteyen daha büyük bir kesim var. Siz, din ve devlet ilişkilerini nasıl görüyorsunuz? Bu sorun nasıl çözülmelidir?

A.H.: İlerici bir din, yani Allah'tan gelen ve saf olan din, siyasetle çelişmez. Ancak zamana ve mekâna uymasını bilmelidir. Fakat budalalıklarla, bağnazlıkla ve baskıyla dolu bir din, dinsel misyonunu yitirmiştir. Böyle bir dinin insanların isteklerine cevap verebileceğini sanmıyorum.

Soru: Örneğin bizde, tarih sürecinde devlet ve din birbirinden ayrıldı. İlke olarak devletin ve dinin birbirinden ayrılması daha doğru değil mi?

A.H.: Devletin ve dinin birbirinden ayrılması gönül rızası ile olmamıştır. Evvelcene devlet ve din bir bütündü. Dinin egemenliği söz konusuydu. Fakat daha sonraları insanların baskısı sonucunda din tecrit oldu; insanlardan ve devletten ayrıldı. Bu doğal bir olay değildi. Aksine, ilerici unsurların ve cephelenmelerin tarih boyu mücadelesinin sonucuydu. Din bugün iktidarı ele geçirebilseydi, tekrar devlete sahip çıkardı.

Soru: Bu sorun hakkında sizin kişisel düşünceniz nedir?

A.H.: Bugün, bu konu hakkında fikir beyan edilemez, sanıyorum. Gelecek bu sorunu çözecektir.

Soru: Kadın sorunu üzerine bir soru. Bir çok kadın, islamın yüklediği şartlar yüzünden, kendisini baskı altında hissediyor. Bazı tefsirlerle kısman çalışma yaşamından dışlanıyor. Bu islâma uygun mudur?

A.H.: Biz, islâmda kadına çok değer verildiği ve erkekle eşit görüldüğü kanısındayız. Kadın bütün toplumsal faaliyetlere katılabilir, tabi kadının kişiliğini koruyan özel bazı kayıtlara ve emirlere uymak şartı ile. Biz, kadın ve erkek arasında ayırım yapmıyoruz, ikisi de insandır.

Soru: Bu kayıtlara ve emirlere göre, kadının yaşamın hangi bölümlerinden dıştalandığı çok önemli.

A.H.: Kadına istediği gibi her yere gitmesi izni verilmedi. Örneğin, sokakta veya çarşıda çıplak dolaşamaz. Nasıl kadınların hareme ve hicap altına tıkılmasına karşıysam ve bunu *lânetliyorsam, aynı şekilde kadınların özgür*lüğü adına yapılan böylesi bir edepsizliğe de karşıyım.

Soru: Devrimden sonra kadınların, örneğin hâkim olamıyacağı görüldü. Ramazandan önce de, kadınların dairelere sadece peçeyle girebileceği dedikodusu yayılmıştı. Bunun üzerine bir çok kadın, kendisini baskıya uğramış hissetti ve ister istemez buna uydu. Bu konuda sizin fikriniz nedir?

A.H.: Bu kişisel bir düşüncedir. Veya birkaç din adamının fikridir. Bu sorun islâmda tesadüfen ortaya çıkmadı. Bir grup islâm ilâhiyatçısı ve bilgini kadınlara istediği mesleği seçme hakkını tanıdılar. Fakat başka bir grup islâm ilâhiyatçısı anayasada gördüğünüz fikre sahiptir. İlahiyatçıların kitaplarında yazılı olan *herşey islâma uymaz. Zaman ve mekân* şartları islâm ilâhiyatını çok etkilemiştir.

("IRAN Yeni bir diktatörlük mü, yoksa özgürlüğün baharı mı?" adlı kitabın Almanca aslından çeviri)

Ayatullah Seyet Ezzedin Husseini

KÜRDİSTAN'DA "NEWROZ" GELENEĞİ YAŞIYOR

Newroz, Kürt halkının zulme, zorbalığa, sömürüye karşı direnişini anlatan bir destandır. Newroz, zulme boyun eğmeyişin destanıdır.

Her yıl 21 Mart günü, Newroz, sömürüye karşı direnen demirci Kawe ve yahdaşlarının verdiği mücadeleyi yaşatmak için Ortadoğu'da kutlanır. Newroz, zulmü, zorbalığı, sömürüyü simgeleyen, halkı iliklerine kadar sömüren canavar Dehak'a karşı yiğitçe mücadele verenleri anmak için kutlanır. Ve her yıl 21 Mart günü Kawe'nin demirci önlüğünün kale burçlarına dikildiği bir gün olur. Kürdistan dağlarında direnişi simgeleyen ateşlerin yakıldığı bir gün olur.

Biz devrimciler olarak, tarihin her anında zulme, zorbalığa, sömürüye karşı mücadele verenlere, sahip çıkmalıyız. Spartaküslere, Şeyh Bedrettinlere sahip çıktığımız gibi demirci Kawe'nin direnişine de sahip çıkmalıyız. Emperyalizme karşı, faşizme karşı verdiğimiz mücadelede onların mücadelesini rehber edinmeliyiz. Devrimciler olarak, geleceğin devrimci kültürünün nüvelerini oluşturan direnişlere dört elle sarılmalıyız.

Her Newroz gelende, Kürdistan dağlarında isyan meşaleleri, yakılır. Bu meşaleler halkların gerçek kurtuluşunun birer kıvılcımı, birer muştusudur. Burjuvazi, Newroz'da kendi sonunun da Dehak gibi olacağını bir kez daha gördüğünden korkar, korktukça daha bir kudurur. Dehak şimdi emperyalizmdir, oligarşidir. Oligarşi, Türkiye halklarını sömüren, Kürt ulusu üzerinde milli zulüm uygulayandır. Bugün Dehak'a karşı mücadele, Türkiye halklarının devrim mücadelesidir. İşte bu anlayışla emekçi halklar şunu haykırıyorlar:

Oligarşi: Kulmek Zordeste Lı Serdest!
Oligarşi: İktidarda Bir Avuç Zorba!

Gelanra Azadi!
Halklara Özgürlük

Kurdistane Xelasbe Zulma Netewayi!
Kürdistan'da Milli Zulme Son!

Tenê Rê Şoreşe!
Tek Yol Devrim!

Selam olsun karanlık günlerin içinden fışkıran, aydınlık günlerin habercisi Newroz ateşlerine! Selam olsun ezilen Kürt ulusunun devrimci kültürüne!

19.7.1979 TARİHİNDE KÜRDİSTAN HALKIN FEDAİLERİ TEMSİLCİSİ İLE TAHRAN HALKLAR KONGRESİNDE YAPILAN MÜLAKAT

Soru: Halkın Fedayilerinin ne zamandan beri Kürdistan'da örgütleri var?

Halkın Fedayileri Henüz yedi aydan beri Kürdistan'da bir örgütümüz olmasına rağmen iyi bir başlangıç yaptık, sayılabilir. Özellikle işçiler arasında etkiniz.

Polis devleti şartlarında siyasi çalışma imkanı olmadığı için, burada şimdiye kadar örgütümüz yoktu. Bugün Senendec şehrinde işçilerin her türlü eylemini yönetebiliyoruz. Senendec haricinde, Marivan, Mehabad, Bane ve Bokan şehirlerinde, işçi kurulları (şuralar) oluşturduk. Senendec'teki tek fabrikada bir kurulumuz var. Diğer işçi kurulları inşaat sanayinde. Ayrıca, semt kurulları da oluştu.

Kürdistan'da, mevcut diğer örgütler, öncelikle küçük burjuvazi ve köylülük içinde çalışmaktadırlar. İşçiler arasında da çalışan tek örgüt biziz.

Soru: Kürdistan'da işçilerin tüm nüfusa oranı nedir?

H.F.: % 75'le en büyük güç köylülerdir. Bu % 75'e tabii, toprak işçilerinden varlıklı köylere ve arada kalan kesimlere kadar tüm köylülük dahildir. Gene tüm farklılaşmaları ile küçük burjuvazinin oran % 20'dir. Küçük burjuva genellikle şehirlerde oturur. İşçi sınıfının oranı % 5'dir. Kürdistan sanayileşmemiş bir bölge olduğu için, işçiler, ya mevsimlik işçidir, ya da köyden yeni gelen köylülerdir. Bu nedenle, politik örgütlerin çoğu, genellikle potansiyeli yüksek olan kırsal bölgelerde çalışmaktadır. Kürdistan, kapitalist koşullara dayanan, yani feodal koşulları olmayan bir köylülük bölgesidir. Merkezi hükümet, büyük sermayeyi ve emperyalizmi temsil etmektedir. Kürt halkının mücadelesi, ulusal baskıya ve kapitalizme karşı yürütüldüğü için hükümetle cepheden çatışmaktadır.

Ulusal sorun yüzünden mücadele koşulları, kırsal bölgelerde ve şehirlerde farklıdır. Feodal güçler, Kürdistan'da ulusal sorunu savunmaktadırlar. Fakat onların ulusal sorundan anladığı başka şey, aşağı tabakaların anladığı başka şey. Onlar, İran'dan kopmuş, özgür Kürdistan'ı istemektedirler. Feodaller şu an çok zayıf olmalarına rağmen, eskiden çok güçlüydüler. Arta kalan Barzani taraftarları - bunlar kendilerine Cihade Muvakat adını veriyorlar - feodal güçleri desteklemektedirler.

Hükümet şu sıralar, bölgede egemenliğini kurmak için çok zayıf. Bu nedenle Cihade Muvakat'e gelişme imkanı veriyor. Benim görüşüme göre, bunda dış güçlerin parmağı var.

Soru: "Dış güçlerle" ne demek istiyorsun?

H.F.: Cihade Muvakat, CIA, SAVAK, MOSSAD ve MİT'in bir bileşimidir. Onlar, bu örgütü yarattılar. Amerikalılar Irak'la çelişirken, Kürtleri desteklemek için, bu örgüt görev üstlenmişti. Algıer antlaşmasından sonra Irak'da bu örgüte ihtiyaç kalmayınca, Barzani yenilgisinin ardından İran - Kürdistan'ın - da ulusal ve devrimci güçlere karşı kullanıldı.

Şimdi tekrar ulusal soruna dönelim. Kürdistan'lı sermaye sahipleri, sermayelerini bölgemizde yatırmak ve işlerine geldiği gibi sömürülerine yürütmek istiyorlar. Ulusal özerklikten anladıkları bu.

Ama özerklik hakkında başka fikirler de var. Emekçiler sömürüyü ve şimdiki sınıf ilişkilerini ortadan kaldırmak istiyorlar. Biz bu anlamda özerkliği destekliyoruz. Bu Lenin'in kendi kendini yönetim ilkesidir. Biz sadece Kürdistan'da bu çizgiyi izlemiyoruz. Türkmenlerin ve tüm diğer halkların bu yöndeki isteklerine de destekliyoruz.

Bize göre, ulusal sorun ancak sınıf sorunu ile ilişkisi dahilinde çözümlenebilir. Kürt olan değil, işçi olan iktidara gelmelidir. Kürdistan'da herşeyden evvel Kürt olduklarından hareket eden güçlerle uyuşamıyoruz. Biz, ulusal sorunu, en önemli sorun olarak görmüyoruz. Bize göre ana çelişki, halkla emperyalizm arasındadır. Ulusal sorun, kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele edilmeden çözülemez.

Halihazırda Kürdistan'da belli güçlere karşı silahlı mücadele veriyoruz. Bu güçler, büyük kapitalistler ve büyük toprak sahipleridir. Bölgedeki incelemelerimiz, insanlar için en önemli şeyin sömürülmemek olduğunu gösterdi. Halk kararını buna göre veriyor. Birisinin Kürt olup olmadığı önemli değil, sömürücü mü, değil mi, bu önemli. Pek tabii ki , bu her bölgenin kendine özgü kültürel, dini özellikleri olmadığı anlamına gelmez. Çalışmaların ilerlemesi için bu özellikleri göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Kongre'de halkların sorunları hakkında başlıca iki fikir belirdi. Kürdistan Demokratik Partisi ulusal sorunu en önemli sorun olarak görüyor ve önce ulusal sorunu çözümlemenin gerekliliğini vurguluyor. Bundan sonra sınıf kavgası yürütülebilir, diyor. Bize göre ise, sınıf kavgası yürütülmeden ulus sorunu çözümlenemez.

Soru: Bu çelişki, kongrede nasıl çözümlendi?

H.F.: Aramızdaki bu çelişki çözümlenemez. Düşüncelerimiz değişik olduğu için yalnız belli konularda beraber çalışabiliriz. Demokratik Parti'nin ve bizim örgütümüzün farklı tavrı, kuvvet aldığımız güçlerden kaynaklanıyor. Biz belli güçlerden kuvvet alıyoruz. Demokratik Parti, Kürt olandan hareket ettiği için, tüm güçlerden kuvvet alıyor. Sonuç olarak, Demokratik Parti'nin politikası sınıf işbirliğine dayanıyor. Ulusal birliği sağlamak istiyor. Biz ise sınıf bilinci yaratmak istiyoruz. Kitleler bilinçlenip harekete geçti mi, onları destekliyoruz. Biz gücümüzün niceliğine değil, hangi sınıfa dahil olduğuna bakıyoruz.

Demokratik parti, merkezi hükümetle müzakereye giriyor ve bu şekilde çelişkileri ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bu nedenle, mümkün olan en fazla kitleyi etrafında toplamak zorunda. Ama bizim tanıdığımız hükümet, müzakereyle ulusal sorunun çözümlenmesine izin vermiyecektir.

Demokratik Parti, hükümete güçlü görünmek için, silah gücüne dayanıyor. İşte burda bir güç var diyor. Oysa biz, güçlerin marxist örgütlenmesine dayanıyoruz. Bir örgüt yapısı yaratmaya çalışıyoruz, fakat gerekirse ve zorlanırsak, biz de silah kullanırız. Nihai olarak, biz bütün sorunları çözecek ve ulusal soruna da cevap verecek olan, tüm İran'ın devrimini savunuyoruz. Buna erişebilmek için de, işçi sınıfı partisinin kurulması gerekiyor.

Soru: Ne gibi pratik çalışmalar yapıyorsunuz?

H.F.: Senedec'te ordu için ev yapan MÂD adında bir fabrika var. Bu fabrikada, pazar tatili, senelik izin gibi şah rejimi tarafından tanınan sosyal haklar, üç yıldan beri verilmemişti. Ayrıca ayaklanmadan sonra, işçiler işsiz kalmıştı. Ordu, ülkede hüküm süren huzursuzluk yüzünden, işe devam edilmesine yanaşmıyordu. Ayaklanmadan on gün sonra, durum buydu. O sıralar Kürdistan'da işçilerle ve işçi hareketiyle ilgili hiç bir tecrübe kazanmamıştık. İşçilerin bir protesto olarak fabrikayı yakmak istediklerini öğrendik. Fabrikaya giderek onlarla konuştuk ve kendilerini destekledik. Fabrikayı yakmak yerine satılığa çıkarmalarını ve fabrikanın çalışmaması halinde, bu paraya el koymalarını önerdik. Fabrika çalışmadığı için, fabrikanın yönetimini ele almalarını öneremiyorduk. İlk defa eyleme giriştiğimizden, başta işçilerin bize güveni yoktu.

Sonunda işçileri, fabrikayı yakmamaya, istekleri hakkında pazarlık etmeye ikna ettik. Mühendislerle pazarlıklarını sürdürebilmelerive baskı yapabilmeleri için yardımcı olduk. Bir ay süren müzakerelerden sonra, kapitalistler işçilerin isteklerini yerine getirmek zorunda kaldılar. İşsiz geçen günler ve izin günleri için, geriye geçerli olmak üzere son üç yılın ücretini ödediler. Şimdiye kadar böyle birşey vaki değildi: İşçiler isteklerini kabul ettirsinler, hem de geçmiş üç yıl için ...

İşçilerin çoğu köy kökenli olduğu için, köylerinde bu mücadeleden bahsettiler. Bunun üzerine köylü aileler bize gelip dertlerini anlatmaya başladılar. Fabrika çalışmadığı için, işçiler başka yerde iş aldılar ve her gittikleri yerde, halkın fedayilerinin isteklerine sahip çıktığını anlattılar. Böylece daha büyük bir bölgede bizim için propaganda yapılmış oldu.

İlk eylemde sivrilen işçilerle beraber, örgütlenmemizi ileri götürmek için, çalışmaya devam ettik. Bu işçiler, yeni iş yerlerinde komünist yuvalar oluşturmaya başladılar. Zamanla Senendec'te yedi sendika kuruldu.

Soru: Bu sendikaların çalışma anlayışını daha etraflıca anlatır mısın?

H.F.: Bu sendikalar sırf sendika değil, kurul (şura) karakterine de sahipler. Her sendika, hükümeti işçilerin toplanabileceği bir işçi evi vermeye zorladı. Her ev politik bir forum haline geldi. Buna benzer çalışmaları başka bölgelerde de yaptık. Bu sendiklarda sivrilen en bilinçli işçiler, Tahran'a ve diğer bölgelere giderek, değişik bölgelerden işçilerle tartışma imkanı buldu.

Köylerde de, buna benzer çalışmalar yürütüyoruz. Daha keskin bir çelişkiden yararlandığımız bir bölgede, onüç kurul oluşturabildik.

Soru: Kürdistan'da gerici güçler, ilerici güçlere ve devrimci örgütlere saldırıyor mu?

H.F.: Kürdistan'ın bir özelliği de, sürekli saldırıya uğramamız ve her türlü mücadeleyi silah elde yürütmek zorunda oluşumuz.

Bir defasında, Müftizadaye bağlı gerici güçler, merkezimiz sarıp saldırıya geçmek istediler. Fakat geri çekilmek zorunda kaldılar. Ama Kürdistan'da oldukça uygun çalışma şartları da var. Çünkü Kürdistan'da halktan destek alan İmam Komiteleri (Hümeyni Komiteleri) yok.

Soru: Müftizadeye bağlı güçler, nasıl güçler?

H.F.: Bunlar, feodal güçlerle ve Cihade Muvakat ile beraber çalışan tamamen karşı devrimci güçler. Müftizade bunların şefi.

(Mülakatı maalesef burada kesmek zorunda kaldık)

("İRAN Yeni bir diktatörlük mü, yoksa özgürlüğün baharı mı?" adlı kitabın Almanca aslından çeviri)

Kürt Halk Temsilciler Heyetinin İran Kürdistan'ının Özerkliğine İlişkin Projesi

MADDE 1- İran Kürdistan'ı, İran ülkesinin coğrafik çerçevesinde Kürt halkının yurdu olmuştur. *Kürt halkı şimdi de -bölge ç.n.-* oturanlarının çoğunluğunu oluşturuyor. Bu yurt Kürtlerin yerleşme alanları olan İlam, Kırmanşan, Kürdistan ve Batı Azerbeycan vilayetlerini kapsar.

MADDE 2- İran Kürdistan'ı, İran İslam Cumhuriyeti ülkesinin bir parçasıdır. Derin kültürel, politik, ekonomik ve tarihi ilişkiler bunun (İran Cum. ülkesinin) yerleşi olan Kürt ulusu ile diğer İran uluslarının bağlılıklarını güçlendirmiştir.

MADDE 3-Kürt ulusunun, İran Kürdistan'ı (yurdu) üzerindeki egemenliği, özerklik biçiminde İran ülkesinin toprak, ekonomik ve politik birliği çerçevesinde uygulanır.

MADDE 4 - İran İslam Cumhuriyeti Merkezi Devleti ülkenin toprak birliğinin ve politik birliğinin sağlanması için, İran Kürdistanı özerk yurdunda, aşağıdaki konularla ilgili kendi egemenliğini uygular.

A- Yabancı müdahalelere karşı İran toprak birliğini, bağımsızlığını ve sınırlarının korunmasıyla ilgili görevleri yerine getiren deniz, hava ve kara üçlü askeri güçleri, Merkezi Hükümetin organları tarafından idare olunmalı ve yürütülmeli.

B- Dış politika ve ilişkilerde olduğu gibi, Kürdistan'da bulunan yabancı devletlerin elçilikleriyle olan ilişkilere ilişkin görevler merkezi devletin yetkisindedir.

C- Gümrük, dış ticaret ve bunlara ilişkin politikayla ilgili görevler Merkezi Devletin organlarınca idare olunur.

D- Ülkenin para sürümü, mali sisteminin düzenlenmesi ve idaresi, büyük bir kapital yatırımın gerektiren uzun vadeli ekonomik programın hazırlanması Merkezi Devlet organlarının yetkisindedir.

AÇIKLAMA 1 - Savunma ile ilgili işler sorunda ilke şudur: Askeri karargah ve kurumlar şehirlerin uzağında ve sınırlarda olmalı. Aynı zamanda şu da gözönünde bulundurulmalı: askeri gereklilik ya da benzer bir durum ile İran Kürdistan'ı Özerk Yurdunun içişlerine askeri müdahaleye neden olabilecek hiçbir iş yapılmamalıdır ve hiçbir adım atılmamalıdır.

AÇIKLAMA 2 - İran Kürdistan'ı Özerk Yurdunun yertleşikleri, zorunlu askerlik görevlerini Kürdistan'daki karargah ve karakollarda yapmalıdırlar.

AÇIKLAMA 3 - İran Kürdistan'ı Özerk Yurdundaki ülke mali sisteminin idaresi, uzun vadeli ekonomik programının hazırlanması ile gümrük ve dış ticaret işleriyle ilgili bölge kuruluşlarına bölge memurları yerleştirilmelidir.

MADDE 5 - Dördüncü (4.) madde de işaret olunan noktalar dışında, İran Kürdistan'ı Özerk Yurdunda, tüm işler ve durumlarda, egemenlik kayıtsız özerk organların yetkisindedir.

MADDE 6- İran Kürdistan'ı Ulusal Meclisi, İran Kürdistan'ında Kürt halkının en yüksek egemenlik organıdır. Bu meclis genel, gizli, direkt ve serbest seçim yoluyla İran Kürdistan'ındaki tüm yerleşikler tarafından iki (2) yılda bir seçilir ve oluşur.

AÇIKLAMA İran Kürdsitan'ı yurdunun yerleşiklerinden her elli (50) bini Kürdistan Ulusal Meclisi için bir temsilci seçer.

MADDE 7 - Kürdistan Ulusal Meclisi, kendi iç tüzüğünün bütün biçimlerin ve aynı zamanda köy ve şehir Devrim Komitelerini (Şura) da oluşturur ve onaylar.

MADDE 8 - Kürdistan Ulusal Meclisi ülke genel kanunlarını göz önünde bulundurarak bütün kanun ve özerk örgütlerle ilgili biçimleri ve aynı şekilde Kürdistan Özerk Yurdunun özel bütçesini onaylar.

MADDE 9 - Kürdistan Ulusal Meclisi, Kürdistan Özerk Yurdunun asayiş, idari, ekonomik, politik ve kültürel bütün işlerinin yürütülmesi için Kürdistan Özerk Hükümetini seçer.

MADDE 10 - Kürdistan Özerk Hükümeti, Kürdistan Ulusal Meclisine karşı sorumludur. Özerk Hükümetin üyeleri de Kürdistan Ulusal Meclisine karşı sorumludurlar.

AÇIKLAMA (İran İslam Cumhuriyet'i ç.n.) ülülkesinin hiyerarşik ve protokol zincirinde, Özerk Hükümet üyeleri, Merkezi Hükümetin bakanları düzeyinde muamele görür.

MADDE 11 - Sosyal yaşamda, demokrat ve özgür hareketlilik için parti, toplantı, konuşma, yazma, inanç, mezhep ve demokratik örgüt ve grev hakkı özgürlüğü ile ilgili olarak, uygun şartları yaratmak Kürdistan Ulusal Meclisinin hak ve görevidir. Yürütme gücü, bunun gereklerinin yerine getirilmesini titizlikle denetlemelidir.

MADDE 12- Özerk Kürdistan Bütçesi, Kürdistan Özerk Hükümeti tarafından düzenlenir, Kürdistan Ulusal Meclisine sunulur ve onaylandıktan sonra uygulamaya konulur.

MADDE 13 - Özerk Kürdistan Bütçesinin kaynakları şunlardır:

A - *Vergi, gümrük ve bölgesel diğer* gelirler.

B - Merkezi Hükümetin, Özerk Kürdistan için ülke genel bütçesinden ayırdığı pay.

MADDE 14 -Ulusal baskının sonucu olarak ortaya çıkmış olan geri kalmışlığı aşabilmek için ve Kürdistan'ı ekonomik olarak kalkındırmak ve geliştirmek ya da ulusal endüstrinin kurulması, hayvancılığın ve tarımın geliştirilmesi, genel hizmetler, sosyal yaşam ve konut sorunuyla ilgili işler öyle düzenlenmeli ki Kürt emekçi kitlelerinin yaşamı temelden değişime uğrayabilisin. Dördüncü maddede söylenenlerin dışında bunların tümü Özerk Hükümetin görevleridir.

AÇIKLAMA- Merkezi Devletin giderlerine ayrılandan arta kalan bütçe ve genel gelirler ile sosyal, ekonomik ve kültürel gelişme bütçesi ülkenin ayrı ayrı bölgeleri arasında, yerleşiklerin oranlarına göre bölüştürülür.
Ulusal baskının sonucu olan ekonomik geri kalmışlığı aşabilmek için bu bütçe, bütün bölgelerde olduğu gibi Kürdistan'da da yerleşiklerin geri kalmışlık derecesine göre ülke tümünün gelir ortalanmasından yüksek olarak ayarlanmalıdır.

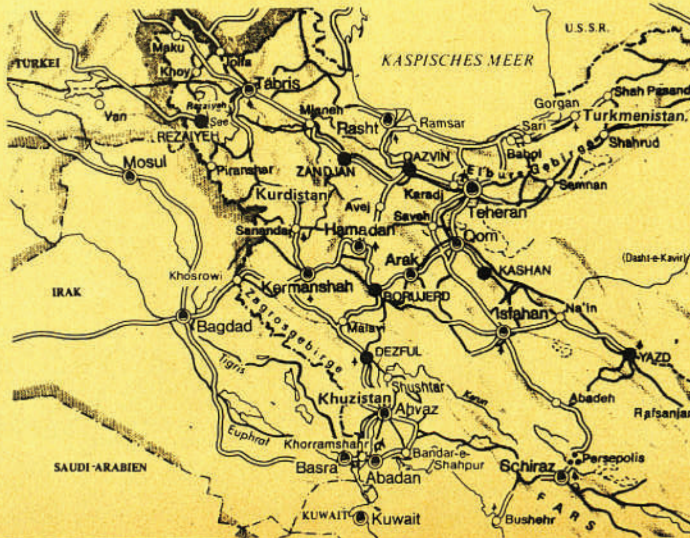
MADDE 15 - Gerek,Özerk, gerekse diğer organlar olsun, Özerk Kürdistan'ın tüm idare ve kurumlarında resmi dil Kürtçedir. Bu noktada yinelenmeli ki Farsça da eskiden olduğu gibi yine boydan boya tüm İran'ın ve Kürdistan'ın resmi dilidir.

MADDE 16 - Özerk İran Kürdistan'ında eğitim, öğretimin tüm evreleri, başlangıçtan, ortaya ve yükseğe kadara Kürtçe ile olacaktır. Ancak İran Kürdistan'ının bütün okullarında ilkokul dördüncü *(4)* sınıftan sonra Farsça ile de ders okutmak zorunludur.

AÇIKLAMA - Özerk İran Kürdistan'ında, ulusal azınlıkların kendi ulusal gelenek ve kültürlerini koruma, yayma ve okullarında kendi ana dillerini okutma hakları vardır.

MADDE 17 - Özerk İran Kürdistan'ında kültürel ve eğitim merkezleriyle, kurumlarının yapılması, bu merkez ve kurumların iş ve idaresi için programların oluşturulması, (başlangıç, orta ve yükseğin tüm kademelerinde) İran Kürdistan'ı Özerk Hükümetinin yetkisindedir.

AÇIKLAMA Şimdi Özerk Kürdistan'da bulunan radyo ve televizyon merkezleri, İran Kürdistan'ı Özerk Hükümetinin gözetiminde yönetilmelidir.

MADDE 18 - Özerk İran Kürdistan'ın köy ve şehirlerinde iç güvenlik ve asayişin *sağlanması görevi İran Kürdistanı Özerk* Hükümetince resmen *oluşturulan peşmerge* güçleri tarafından yerine getirilir.

MADDE 19 - Özerk İran Kürdistan'ında, köy ve şehir asayiş sorumluları *doğrudan doğruya* Kürdistan Özerk Hükümetince tayin *olunurlar* ve O'na karşı sorumludurlar.

MADDE 20 - Özerk İran Kürdistanı savunma güçlerinin gereklerini karşılamak üzere İran Kürdistanı Özerk Hükümetince her yıl belli miktarda bir öğrenci kitlesi askeri okullarda okutulur.
Merkezi Devletin bu işlere ilişkin kurum ve kuruluşları, bu öğrencilerin bütün öğrenim ve eğitim gereklerini karşılamalı ve Kürdistan İç Asayiş Güçlerinin silah ve cephane gereksinimlerini iyi ve uygun bir şekilde karşılamaladırlar.

MADDE 21 - Genellikle diğer güç ve kurumlardan ayrı olan (ayrılan ç.n.) Özerk İran Kürdistan'ı Yargı gücü, bağımsız mahkemeler aracılığıyla sürdürülür.

MADDE 22 - Özgür İran Kürdistan'ı mahkemeleri, medeni sorunlarla ilgili, ülke genel medeni kanununa, Özerk Kürdistan Ulusal Meclisi tarafından yetkiler içinde oluşturulmuş kanunlara, Evrensel İnsan Hakları Bildirgesine ve Uluslararası Medeni Haklar Antlaşmasına göre karar verir. Şahsi sorunlar ise (miras vb.) her mezhebin kendi kurallarına göre çözümlenir.

MADDE 23 - "Ülke Yüksek Mahkemesinin" bir şubesi Özerk İran Kürdistan'ı mahkemelerinin kararları üzerine açılmış ve yeniden bakılması gereken davalar bu şubede incelenmelidir.

AÇIKLAMA - Özerk İran Kürdistanı mahkemelerinde yargılama Kürtçe ve Farsça ile yapılır.

MADDE 24 - İran halklarının birliğinin güçlenmesi için Kürdistan ahalisi (yerlileri), diğer İran bölgeleri gibi, Ulusal Şura Meclisine (parlemento) gönderecekleri temsilciler dışında, İran Kürdistanı yerleşiklerinin oranına göre belli *bir sayıyla Merkezi Hükümet organlarına* (bakan ve bakanlık) iştirak ederler.

MADDE 25 - Tüm İran halklarının haklarını korumak ve özerkliğin temellerini garantiye alabilmek için, ülke başkentinde (Tahran) "İran Halkları Yüksek Şurası" oluşmalı ve İran halklarından her birisi, "İran Halkları Yüksek Şurası"na üç (3) temsilci göndermelidir.

AÇIKLAMA - Özerk İran Kürdistan'ının üç temsilcisi, Kürdistan Ulusal Meclisi tarafından seçilir.

MADDE 26 - İran Ulusal Şura Meclisi tarafından İran halklarının hak ve ilişkileri üzerine onaylanmış kanunların hepsi "İran Halkları Yüksek Şurası" tarafından görüşülmeli ve onaylanmalıdır.

KÜRT HALKI TEMSİLCİLER HEYETİ

